

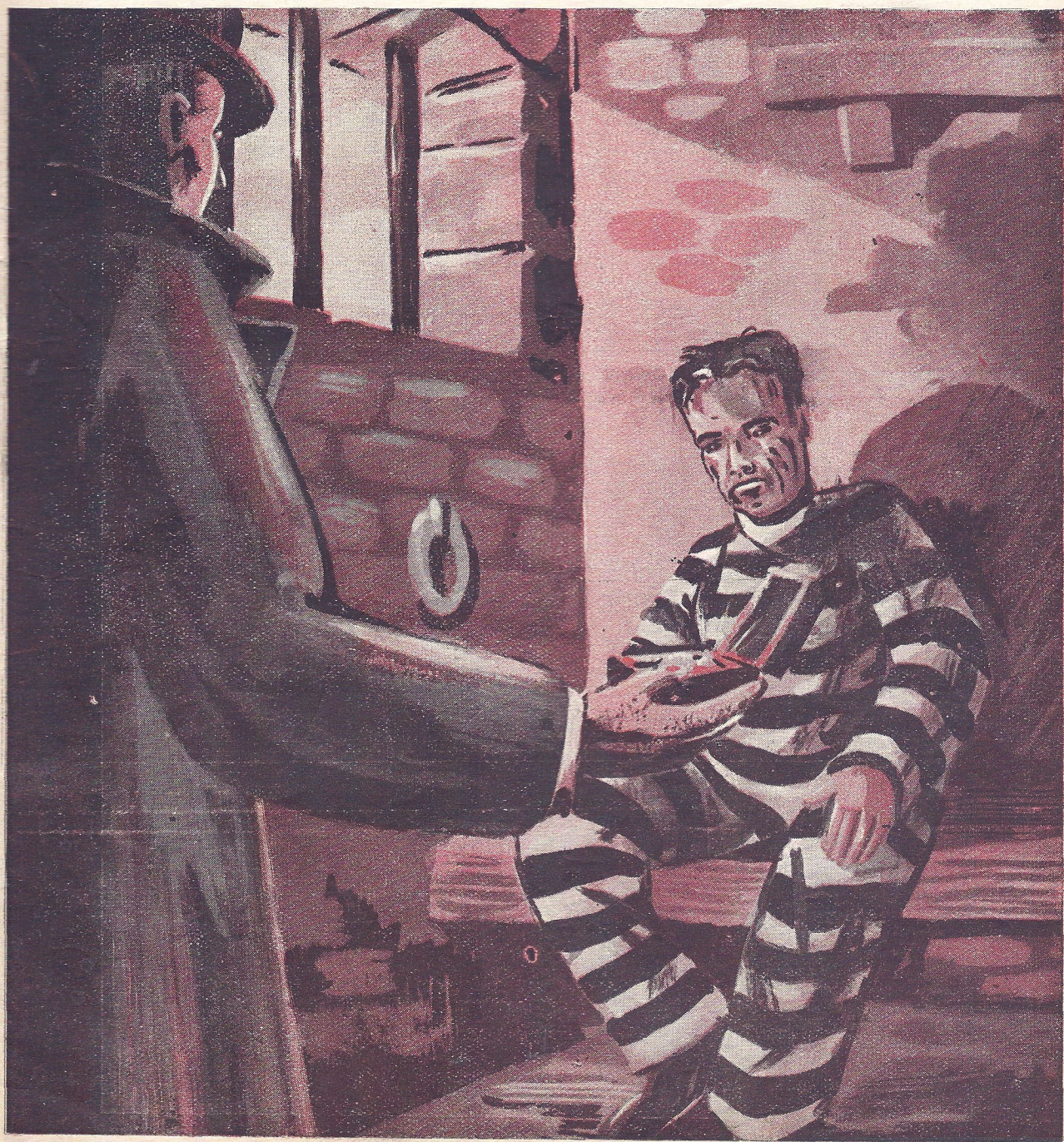
John Kayles

SERIE

* NIEUWE AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN - INBREKER *

Nr 4 * **DE GOUDEN RINGEN**

Prijs voor België 5.95 fr.
Voor Nederland 37 cent

JOHN RAFLES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Im- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

DE GOUDEN RINGEN

HOOFDSTUK I

Een onverwachte Gelegenheid

Eaton Square ligt niet zo heel ver van Regents Park, waar een der grootste Londense klinieken gebouwd werd voor reumatieklijders. Sir Thomas zat samen met zijn vriend Charles Kent in hun gezellig studio, terwijl James Brigham in de keuken te doen had om zijn vrienden een sober, doch smakelijk avondmaal te bereiden.

Raffles had zich zelf en zijn vrienden de laatste dagen een welverdiende rust gegund. Gewoonlijk echter was zulk een verpozingsperiode een voorteken van naderende actie. Zij wisten maar al te goed, dat Raffles practisch nooit inactief bleef, doch dat zijn geest in tijden van lichamelijke rust dubbel hard werkte aan het uitbroeien van nieuwe plannen. Non-activiteit zou afbreuk doen aan de vitaliteit van hun meester en zij kenden geen mens, die meer vitaal kon zijn dan Sir Thomas. Niet dat er een hele rist mensen zou gevonden worden die zich in de mogelijke verslapping van Raffles zouden hebben verheugd. Zo waren daar bijvoorbeeld de verschillende ganster- en bandietenbenden, voor wie Raffles een echte nachtmerrie bleef. En ook de lui van de Scotland-Yard zouden niet ongraag van die lastige klant waaraan zij geen eer konden halen, en die hun altijd maar te snel af was, verlost zijn geweest.

De paar weken dus, dat Raffles ten eerste met Brookland overhoop lag en dus zijn actie buiten Londen verplaatst had en dat hij ten tweede zich en zijn medewerkers een welverdiende rust gunde, leefde en de Scotland-Yard en de onderwereld in de ijdele, zoete hoop, dat Raffles nou toch eindelijk van het toneel zou verdwenen zijn. Hoe bitter echter zou de ontgocheling zijn, want in werkelijkheid zat Raffles met plannen in zijn hoofd, die zowel de Scotland-Yard zou opschrikken als de onderwereld het vuur nauw aan de schenen zou leggen.

Anders liep het gesprek, dat onze vrienden op dat ogenblik voerden, over een heel onschuldig ontspanningsthema. Zij hadden het namelijk over de uitslagen der voetbalcompetitie. Raffles was een verwoed sportman.

— Als je de dingen en toestanden eens van dichterbij gaat bekijken, moet je noodzakelijker wijze, tot de conclusie komen dat wij in een zeer decadente tijd leven, opperde Sir Thomas zijn mening. Ik zeg je maar dit, dat het treurig is dat de mensen over het algemeen de voornaamste eis van de echte sport missen, fair-play.

— Hoe kom je daar nou bij? vroeg Charles een beetje verwonderd, wij hadden het toch net over het team van Chelsea

en nou opeens ga je filosoferen.

— Snap je het verband niet. Toch anders zo moeilijk niet om te snappen zou ik menen. Wat wij tegenwoordig op onze voetbalvelden zien is een ware afbeelding van wat in de hele samenleving gebeurt. Ik zeg nog gemis aan fair-play.

— Nou dat je dat zegt, ja heus, er hapert iets. Verleden zaterdag, zat ik zowat tegen mijn eigen te zeuren. Toen kreeg ik opeens de idee, nog eens naar mijn lievelingsploeg te gaan kijken, Arsenal. Maar het viel mij lelijk tegen. Ik had ze zien spelen voor den oorlog, maar nou is het wat anders.

James trad binnen en deelde mee dat de tafel gedekt was.

— Wij zullen je niet laten wachten James., antwoordde Sir Thomas.

Zij verlieten het studio en Charles die als de laatste man het vertrek verliet, knipte het licht uit.

Onze drie vrienden deden de tafel eer aan. Gebakken aardappelen, hors d'oeuvre met kalfsvlees, wie zou dat niet mogen ?

Zoals gewoonte werden tijdens het eten slechts enkele schaarse woorden gewisseld. Eerst nadat James een lekker glas wijn ingeschonken had en Sir Thomas genoot van zijn geurige havana, kwamen de tongen opnieuw los. Ten minste die van Charles en James, die gingen kibbelen over de beste sigaretten, die te krijgen waren. Sir Thomas luisterde een beetje geamuseerd toe, hoe deze twee grote mensen, die per slot van rekening toch nog twee kinderen bleven op sommige gebieden, zich in vuur praten om onbenullige zaken.

James ging eindelijk de tafel afruimen, een werkje, dat een behendig tafell knecht als hij, weinig tijd kostte.

— James, je zal even moeten gaan kijken of onze wagen in orde is. Wij zullen van nacht een autoritje doen. Om half twee vertrekken wij.

— Geen andere voorbereidingen te treffen ?

— Neen, het uitstapje zal ons amper een half uurtje kosten.

De chauffeur en dienstknecht terzelfder tijd trok zachtjes de deur achter zich toe. Charles keek Sir Thomas verwonderd aan.

Deze begreep die blik en glimlachte, terwijl hij zelfvoldaan aan zijn sigaar slurpte.

— Heb je een spoor gevonden, Williame ? Grof wild ?

— Misschien, antwoordde Sir Thomas geheimzinnig.

Enkele seconden spraken zij niet, dan hernam Sir Thomas :

— Wanneer was jij de laatste maal in Fleetstreet, Charles ?

— Ik was er nog deze morgen.

— Ken je de juwelier Highlaw ?

— Highlaw ? Laat mij eens denken. Be-doel je die fijne zaak met het dubbele uitstalraam, tussen de twee kledermagazijnen, links heb je Dompsey en rechts die modezaak van Leslie.

— Juist. Heb je even in de uitstalling gekeken ?

— Eigenlijk niet. Persoonlijk interesseer ik mij niet voor juwelen en vermits ik geen vrouw heb... Zakelijk bekeken kan ik mij moeilijk indenken dat er bij Highlaw iets bijzonders te vinden is.

— Je mag nooit te snel oordelen en veroordelen, Charles. Ik heb namelijk bij dezelfde Highlaw iets ontdekt, dat mij en jou ook interesseert.

— Je bedoelt toch zeker niet, dat je van nacht even bij Highlaw wilt langslopen om zijn brandkast te inspecteren.

— Ik vermoed, dat ik de zaken zo ver niet zal moeten doordrijven, Charles. Het zal veel gemakkelijker gaan.

— Hoe meen je dat ?

— Je opmerkingsvermogen schijnt onder deze rustperiode geleden te hebben. Het wordt tijd, dat ie weer wat te doen krijgt.

— Doe nou niet zo venijnig, Williame, en zet mijn geduld niet langer op de proef.

— Ik ben zeker, dat je weet wat ik nou ga zeggen, maar je mag het mij niet kwalijk nemen, maar heus je geheugen is een beetje traag geworden en het duurt een poosje voor je de schatten, die in je hersens opgepropt zitten, weet te ontdekken.

— Je neemt een aardig loopje met de waarheid, Williame, ik kan je verzekeren, dat ik al die tijd niet geslapen heb, ik ben prima op de hoogte van de allerlaatste gebeurtenissen in de onderwereld van ons provinciestadje.

— Keurig ! Dat kan nooit kwaad en ik geloof je op je woord, trouwens je zal over afzienbare tijd groot nut kunnen trekken uit je opzoekingen en ontdekkingen.

— Kom blijf nou niet zo rond de pot draaien en vertel, wat er aan de hand is.

— Aan de hand ? Niet veel bijzonders. Alleen maar dit. De zeer verstandige en vooruitziende eigenaar van de zaak, waarover wij het hadden, zal mij in de gelegenheid stellen een zaakje op te lossen, waarover ik mij reeds meer dan twee jaar het hoofd breek.

— Verwondert mij, dat ik van die scheur in je hoofd dan nog altijd niets bemerk heb.

— Nou, het hoofd breken, dat is misschien wat al te sterk uitgedrukt. Ik zal zeggen, een zaak waarover ik al meer dan twee jaar nadenk. Past je dat beter ?

— Eerlijk gezegd, Williame, ik zie nog niet waar jij heen wil.

— Dat zal je straks wel duidelijker worden na onze tocht. Wij zullen over deze zaak dan wel wat breedvoeriger uitwijden.

— Kijk, Williame, als ik jou niet kende als Rafles, zou ik beginnen twijfelen aan je plannen. Highlaw zal heel zeker 's nachts geen schatten voor zijn raam laten liggen. Het zou mij zelfs hard verwonderen zo hij dat in de dag deed.

— Jij vergist je deerlijk beste vriend. Schrijf in je notaboekje deze dag met een extra-kruisje aan, want... Ken jij Highlaw ? Neen ? Weet dan dat hij een zeer verwaand en hoogmoedig man is. Hij is een parvenu, zou ik zeggen. Begonnen als fruitverkoper heeft hij reuzemeeslag gehad in zijn leven. Hij zat er al warmpjes in, toen hij de weduwe Bittman — een vrouwtje, dat veel kent van zaken doen doch heel weinig van mannen — ten huwelijk vroeg en ook kreeg. Het resultaat van deze combinatie ken je. Een drukbezochte zaak in een der voornaamste straten van Londen. Maar een zaak, beste vriend, die vandaag of morgen om zeep gaat.

— Highlaw speculeert toch zeker niet ?

— Speculeren niet, maar zijn verwaandheid heeft deze man blind, stekeblind gemaakt voor de gevaren die aan een zaak als de zijne verbonden zijn.

Sir Thomas hield even op met spreken Charles dierf niet meer bekennen, dat hij

nog altijd niet erg veel wijzer geworden was uit deze kwestie. Derhalve wachtte hij zich wel nog en vraag te stellen en wachtte hij geduldig tot Sir Thomas zijn uiteenzetting zou vervolgen. Lang moest Charles niet wachten, want nadat hij nog eerst even naar de klok gekeken had, ging hij weer verder.

— In de plaats van net als de andere juweliers, 's nachts zijn stukken van waarde in zijn safe te bergen of ten minste zijn opengebleven uitstalramen te voorzien van een alarminstallatie, laat hij eenvoudig ook 's nachts zijn winkelraam verlicht. Men zou heus gaan denken, dat de man suf wordt en denkt dat hetgeen hij in zijn kraam heeft liggen appels of pruimen zijn.

— Maar Williame, ik snap niet, hoe tot nog toe geen stiekemerdd van zulke onvergefelijke nalatigheid gebruik heeft gemaakt. Neen zeg, maar dat is kostelijk.

— Het is eerst een week geleden, dat zijn verwaandheid Highlaw tot op een dergelijke graad naar het hoofd is geslagen. Stel je voor, verleden Dinsdag komt er een hofdame bij hem en koopt een diamanten halssnoer. Hij is van toen af niet alleen waanzinnig van hoogmoed maar bijna ontoerekenbaar roekeloos.

— Met het resultaat, dat wij als moralisten moeten fungeren en de afgedwaalde apostel terug op het rechte pad der wijsheid en voorzichtigheid brengen.

— Goed geraden ! Ik geloof, het gaat al een beetje vlotter met je geheugen, niet. Maar, dat was niet de eerste en voornaamste reden waarom ik mij met Highlaw ben gaan bezig houden. Tussen een hoop fantasiejuwelen heb ik bij Highlaw een juweel van waarde ontdekt, van grote waarde op zich zelf alleen beschouwd, maar van nog veel groter waarde omdat dit sieraad ons op het spoor zou kunnen brengen van een bepaald iets, waardoor wij als enige erfgenaam in aanmerking zouden kunnen komen van een som van tien millioen dollar.

— Mag ik je doen opmerken, dat je tamelijk onduidelijk bent en heel geheimzinnig doet, Williame ?

— Dat zou onze vriend Bratford van de Scotland-Yard net zo zeggen. Dus... Maar jij zal deze nacht kunnen bewijzen, dat je, zoals je beweerde, niet geslapen hebt !

Sir Thomas stond op en doofde traag

alsof hij nog ernstig nadacht zijn sigaar in een ivoren asbakje, een herinnering aan hun reis naar Afrika.

— Ik heb nog een en ander te doen... Het is nu negen uur. Wees om half twee op post. Je kan misschien nog een luchtje scheppen samen met James, je zal dat best kunnen gebruiken. Sir Thomas verliet de kamer en begaf zich naar zijn kamer, waar hij zich omkleedde in een deftig heerschap uit de upper-ten. Hij keek nog even in de spiegel of zijn vermomming volledig was en verliet geruisloos het huis om zich onmiddellijk naar het centrum van Londen te begeven.

In Fleetstreet moest hij nog een onderzoek instellen voor hij van wal stak.

Een overval in Fleetstreet, zelfs na midernacht, ziedaar een waagstuk waarover de knapste gangster nog wel eens twemaal zou nadenken, voor hij dit zou durven aan steken. Want niet alleen was deze straat omzeggens nooit geheel verlaten, ook niet bij nacht, maar heerste daar bovendien nooit een duisternis, die genoegzame schaduwhoekjes schiep, die door alle mensen die voor hun taak het daglicht schuwen zo geliefd is. Indien iemand dus een slag wou slaan in deze straat deed hij best te wachten tot moeder natuur hem een handje wou bijsteken en de straat vulde met een van deze typisch Londense mistluchten. Dan nog was het een heel gewaagd iets, een minder onschuldige beweging te doen in Fleetstreet, want de politie patrouilleerde dag en nacht door deze drukke handelsstraat, zodat bij de meest gunstige positie, van het standpunt van de inbreker natuurlijk, een agent zich hoogstens op honderd meter afstand bevond.

Het was dus klaar, dat iemand die geen jaren practijk in zulke zaken had, best deed zich niet in zulk een wespennest te steken.

Verre van hem af te schrikken, lokte dit gewaagde opzet onze vriend Rafles dubbel, alhoewel hij zich heel goed bewust was van de gevaren aan zulke onderneming verbonden. Doch hij had dit voor op om het even welke inbreker of gangster : ten eerste hij zelf beschikte over alle mogelijke knepen, nodig om de meest waakzame bewaker bij de neus te leiden, ten tweede beschikte hij over medewerkers, die niet zoals gewone hendeleden slechts om materiele voorwaar-

den trouw gezworen hebben aan hun meester, met het gevolg, dat zo de toestand al te gespannen wordt en zij gevaar lopen er het hachje bij in te schieten, natuurlijkerwijze eerst aan zich zelf en dan eerst aan de zaak denken.

Het kwam er voor alles opaan, dat ieder zijn taak stipt uitvoerde, dat er geen, maar ook geen enkele gaping ontstond tussen de opeenvolgende handelingen, die de drie mannen onder mekaar verdeeld hadden.

James hield he tstuur en het was precies kwart voor twee toen de wagen voor Highlaw stopte. Sir Thomas en Charles sprongen op het voetpad. Met een diamant van een bijzonder maaksel kraste Charles over de ruit. De aldus verkregen opening bedroeg ongeveer vijftien centimeter in het vierkant. Net toen het glas langs de binnenzijde uit het raam viel, verwittigde James onze twee vrienden, dat een politieagent in hun richting kwam. Deze had blijkbaar de ongewone beweging van die mannen met een auto, 's nachts om half twee heel verdacht gevonden. Hij naderde snel en blies op zijn fluitje om de andere in de omgeving dienstdoende agenten te waarschuwen dat er onraad dreigde.

Met zijn arm door de opening scharrelde Rafles in zeven haasten de juwelen bij mekaar en toen de agent, die met zijn revolver in de hand kwam aanstormen nog amper vijftien meter van hen was, sprong Rafles naar zijn wagen, die met een ruk wegsnorde.

Rafles had niet meer de tijd gevonden in de wagen te komen en stond dan ook nog rechtop aan de buitenkant achter de slijkweerders. Om een eventuele kogel te ontgaan legde hij zich tussen de radiator en slijkweerder, echter niet voordat hij vlug een rookbommetje naar de agent smeed, die daardoor alle zicht ontnomen werd. Eens de gevaarlijke straat uit, kroop hij naar binnen zonder dat James ook maar een ogenblik moest vertragen.

— Flink zo, zuchtte hij als opgelucht, da tis weeral gelukt.

Hij liet zich achterover vallen, in dat voorbeeld gevolgd door Charles, die ook zijn deel van de emotie te slikken had gekregen. Om aan elke eventuele achtervolging van de kant der politie te ontgaan, reden zij niet recht naar Eaton Square,

doch doorkruisten een doolhof van straten en stegen, die de politie hun spoor moesten doen kwijtspelen.

— Wij waren net op tijd klaar gekomen, onderbrak Charles de ingetreden stilte.

— Zoals gewoonlijk, antwoordde Sir Thomas laconisch.

Hij haalde zijn sigarettenetui uit zijn zak en bood zijn mannen een sigaret aan.

— Rook je Charles ?

— Neen, dank je. Ik denk aan Highlaw.

— Toch geen medelijden met deze knul, hoor ik.

— Helemaal niet.

Weer was het een poosje stil.

— Neen, maar ik vroeg mij af of er op de wereld nog veel idioten lopen als deze zonderlinge juwelier.

— Een massa, bevestigde Rafles, maar het zijn niet allemaal juwelen, die voor hun raam liggen.

Dit waren de laatste woorden die tijdens de rit naar huis gesproken werden.

Sir Thomas lag met gesloten ogen zijn hoofd in de kussens rustend alsof hij moe was en slaap verlangde. Doch Charles liet zich door deze schijnhouding niet van de wijs brengen. Want de kleine, zenuwachtig trillende rimpeltjes boven de wenkbrauwen, waren in flagrante tegenspraak met de uiterlijke rustende houding van zijn chef Rafles dacht na, dacht heel diep na, Charles kende hem reeds lang genoeg om dat niet te merken. Hij brandde dan ook van nieuwsgierigheid.

Thuisgekomen ging Sir Thomas zijn medewerkers voor naar zijn studio. Alle luiken van het huis waren neergelaten, zodat geen enkele lichtschijn aan de buitenwereld kon verraden dat in dit huis gewerkt werd en niet geslapen.

Rafles, die tot nog toe weinig interesse aan de dag had gelegd voor de buit, die hij in zijn zak gemoffeld had, greep nu een handvol juwelen en wierp ze achteloos op tafel.

In het scherpe elektrische licht van de bureaulamp glinsterde en flonkerde het goud en de diamanten en stenen met een

verblindende glinstering. Onachtzaam vingde hij in zijn buit en Charles sloeg aandachtig elke beweging en de gelaatstrekken van zijn vriend gade, in de vage hoop misschien iets van diens plannen te kunnen afleiden.

— Wat denk je er van ? vroeg Rafles hem opeens.

De jonge man nam een voor een de voorwerpen op die voor een uurtje nog in het uitstalraam van Highlaw lagen te pronken. Er waren ringen, oorkettingen, kleine dasspelden, een paar halssnoeren.

— Merk je niets bijzonders, Charles.

Voor de tweede maal ging Charles de zaken aandachtig bekijken. Hij begreep maar niet waarom Rafles zich eigenlijk de moeite getroost had zulke riskante zaak te ondernemen voor een buit, waarvan vijftig procent prulleringen waren. Gewoonlijk zou Rafles zich niet verplaatst hebben voor zulke futilliteiten en was het niet dat Charles nog aan die millioenenenerfenis dacht, waarover Rafles hem een paar woorden gelost had voor hun ritje naar Fleetstreet, dan zou hij toch gaan twijfelen zijn aan de mogelijkheid, dat zijn meester aan geestesstoornissen leed, die elk braaf burger afschrikken. Met de beste wil van de wereld gelukte hij er niet in het zeer speciale voorwerp, waarop Rafles doelde, te ontdekken.

— Ik snap er niets van.

— Natuurlijk snap je niet. Je zoekt naar dingen die er niet zijn. In de plaats van eens aandachtig de stukken te bekijken draai je ze om, weeg je ze op de hand, verlies je je tijd met gissingen naar de eventuele waarde.

Kijk nou eens hier. Was dat zo moeilijk om vinden ?

Rafles nam een gouden ring met ingezette diamanten van de tafel en overhandigde hem aan Charles die tot zijn beschaming moest ontdekken, dat er wel iets eigenaardigs aan die ring was.

— Hoe is het in Godsnaam mogelijk, dat...

— Zie je wel dat dikwijls de geheimzinnigste dingen in de meest gewone vermoedingen gestoken zijn ?

Zodra zijn meester hem de ring in de hand gegeven had, viel het Charles op dat in de kop diamantsteentjes ingezet waren op een zeer originele manier, namelijk zodanig, dat zij een cijfer twee formeerden. Een gewoon sterveling zou deze eigenaardigheid hebben beschouwd als een gril van een fantasierijke goudsmid en daarmee basta. Hij zou tevens heel waarschijnlijk niet verder zijn gaan denken.

— Eigenaardig, niet ? riep Charles uit.

— Inderdaad zeer eigenaardig bevestigde Rafles. Maar wij zullen ons de moeite getroosten het geheim, dat aan deze eigenaardigheid kleeft, op te lossen.

Alhoewel Charles nog verder alle aanduidingen miste betreffende een mogelijke samenhang der zaken, dacht hij dat deze ring in verband stond met de kwestie van die erfenis. En het vooruitzicht op een niet alledaagse avontuur, dat voor mannen als Charles niet meer alledaags zou zijn, of het moest een heel ingewikkelde historie zijn, lokte hem wel. Zijn stem verried dan ook het enthousiasme, dat zich van hem had meester gemaakt, toen hij vroeg :

— En tegen wie gaat de strijd Williame ?

— Stop Charles, niet al te voortvarend worden ! vermaande lachend Sir Thomas.

— Ja, ik begin heus te geloven, dat wij amusante dingen gaan beleven.

— Waarom denk jij dat ?

— Voorgevoelens, Williame. Maar kom nou, ik brand van nieuwsgierigheid om te weten, waarom jij zoveel belang hecht aan deze ring.

— Wel, begon Rafles ga eerst zitten, want het zal nog een poosie duren voor je de zaak helemaal onder de knie hebt. De diamanten in de ring, die wij hier voor ons hebben zijn zo ingezet, dat zij het cijfer twee vormen. Ik weet nou toevallig dat er een reeks van dergelijke ringen bestaat, die elk een volgnummer dragen. Hoeveel er precies zijn, zou ik niet met zekerheid kunnen zeggen. Maar als ik je ga zeggen dat ik reeds meer dan twee jaar naar enige gelegenheid heb gezocht om achter het geheim van deze ringen te komen, dan zal je mijn belangstelling wel kunnen begrij-

pen, meen ik.

— En de erfenis waarover jij het gehad hebt ?

— Charles je wordt net zo lastig als een jochie, dat voor de eerste maal met zijn pa op de tram mag. Laat mij even systematisch de zaken uiteendoen ! In deze acte van nalatenschap staat een clause, waardoor de erfenis toegekend wordt aan deze persoon, die er in gelukt voor het jaar 1948 alle ringen van bedoelde reeks, ja heus van de reeks, waarvan wij hier nummer twee hebben, te verzamelen en dat deze het recht verwerft de 10 miljoen dollar, de nalatenschap van een Amerikaans industrieel op te strijken.

— Een origineel in elk geval, die Amerikaan. En hoe lang loopt dat zaakje reeds ?

— Reeds van in 1943. Voor zo ver ik juist ingelicht ben, heeft de geldmagnaat aan verschillende oudbekenden van hem dezelfde ring gegeven, met dit verschil echter dat ze elk een ander nummer droegen. Bewuste testament clause behelst het volgende, dat voor 1 Januari 1948 die erfenis moet toegewezen worden, ofwel aan de gelukkige ontdekker van het geheim, ofwel, zo deze niet is komen opdagen voor die tijd, aan een zekere verzekeringsmaatschappij.

— Hij had wel een gelukkiger keuze kunnen doen vind ik !

— Ogenschijnlijk wel, maar voor iemand die een beetje op de hoogte is van de affaire moet het eerder onlogisch lijken waarom hij deze belangrijke som niet onmiddellijk aan deze maatschappij vermaakte.

— Hoe dat ? Hij had misschien veel aandelen ? Of familie die...

— Niets van ! Deze zogenaamde verzekeringsmaatschappij is in werkelijkheid een fameuse gangsterbende, die achter het misleidende masker van een ernstige zaak, een vuile activiteit ontplooit.

— Weer typisch Amerikaans.

— En je zal dan ook licht begrijpen, afgezien van het feit dat het sop dit maal de kolen waard zijn, dat ik niet graag zou zien, dat een dergelijk nest boeven deze som moesten in de wacht slepen.

— Neen dat moeten wij verhinderen, Williame. Maar hoe ben jij achter die zaken gekomen ?

— Ik weet niet of jij Nilson gekend hebt, een patente kerel ? Ja, die moet jij gekend hebben. Tijdens de oorlog was hij misschien een der beste elementen van de Amerikaanse contra-spijonnagediensten. Ik heb hem einde 44 leren kennen in het leger. Hij vertelde mij die zaak. En meer nog, Nilson was in het bezit van ring nummer 2.

Charles keek verbaasd op. De zaak begon er weer tamelijk ingewikkeld uit te zien.

— Had Nilson die ring rechtstreeks van die Amerikaan... Je hebt mij zijn naam niet eens gezegd !

— Hammerson ! Het is waar ook, ik was je dat vergeten te zeggen.

— Hammerson ! daar herinner ik mij iets van. De kranten gaven in die tijd het bericht over deze originele erfeniskwestie op de eerste pagina.

— Zie je wel, rust roest, Charles, je geheugen komt terug flink op dreef. Omdat de man nou toevallig geen rechtstreekse erfgenaam had om over zijn duiten te gaan redetwisten, heeft hij dan maar dat grapje uitgedacht.

— Maar het is mij nog steeds niet klaar hoor, waarom hij dan precies deze boevenbende moest aanduiden als zijn erfgenaam, indien zijn vrienden er niet mochten in slagen de zaak tot een goed einde te brengen ?

— Om de eenvoudige reden, dat het merendeel der ringbezitters gangsters waren. De man onderhield in zijn leven nauwe betrekkingen met de ongere elementen van de onderwereld.

— Je zou gaan geloven, dat het een gewoonte wordt bij de hoge omes...

— Dat is niet helemaal waar. Althans van een bepaald soort heerschappen, heerszuchtigen en gelukzoekers. Maar om tot onze zaak terug te komen, Nilson ontving deze ring niet van Hammerson, doch wel van een dier gangsters, een zekere Clemright. Deze was ter dood veroordeeld toen Nilson hem in de cel ging opzoeken voor een bijkomend onderhoor. Hij kende Nilson reeds van vroeger, toen het lot hem

gunstiger gezind scheen en hij waardeerde zijn tegenstander omdat hij een loyaal strijder was. Misschien ha d'ij op de drempel van een onzeker hiernamaals en beetje wroeging, want hij overhandigde Nilson deze ring met de vraag, de taak op zich te willen nemen de andere bezitters van dergelijke ringen op te sporen en zo hij hierin slaagde, de helft van de uitgeloopte som voor zich zelf te behouden en de andere helft aan de vrouw en kinderen van Clemright ter hand te stellen en hun te zeggen, dat hun man en vader een natuurlijke dood gestorven was als ingenieur te Ottawa in Canada. Clemright schijnt wel een schuilnaam te zijn. Doch het is een feit, dat de man het gerecht om de tuin geleid heeft en wel in dermate dat het hem veroordeeld heeft onder zijn schuilnaam. Hoe vindt jij zoiets ?

— Bijna ongelooflijk ! Ik vraag mij af wie de bezitters der andere ringen zijn en hoe die ring van Nilson dan weer in het uitstalraam van Highlaw gekomen is. En wie heeft momenteel die 10 miljoen dollar in bewaring ?

— Een van de vele vraagtekens in deze zaak, Charles. De voorwaarden waaraan de opvorderaar van de som moet voldoen is niet enkel, dat hij al de ringen in zijn bezit heeft tmaer ook dat hij ontdekt wie de macht bezit om die acte van nalatenschap te doen passeren.

— Heb je ooit van je leven. Zo mij het avontuur om het avontuur zelf niet lokte, ik zou er zo de brui aan geven zulk een puzzle trachten op te lossen.

— De tijd, die ons nog rest is kort. Amper een jaartje en dan moet je bedenken, dat ik reeds volle twee jaar op een gelegenheid, een vertrekpunt wacht om de zaak aan te steken.

— Williame, ik kan er niets aan verhelpen, maar ik begrijp nog altijd niet welke redenen Hammerson kan gehad hebben om de zaak zo ingewikkeld te maken. Hij wist toch, dat dit eerst na zijn dood zou afgehandeld worden, anders zou je al gaan denken, dat hij het als een soort sport beschouwde, waaraan hij zijn genoeggen beleefde !

— Ik kan mij niet ontdoen van de indruk, dat het bij hem te doen was om een wraakneming.

— Een wraakneming? Hoe bedoel je dat?

— Ik denk, dat ik niet ver van de waarheid blijf als ik aanneem, dat Hammerson een dubbel leven leidde en dat hij meer vijanden telde dan vrienden.

— Maar welk verband...

— Dat is toch klaar! Ik kan mij best voorstellen, dat hij reeds tijdens zijn leven er pret aan beleefd heeft met de gedachte aan de massacre, die een dergelijke wilsbeschikking zou teweegbrengen onder de gangsters.

Voor zulk bedrag doe je al heelwat en zijn vijanden, die hij tussen haakjes gezegd tijdens zijn leven niet klein kreeg, zullen elkaar na zijn dood wel als bloedhonden naar het leven staan.

— Onbegrijpelijk hoe die man redeneerde. Indien je veronderstelling juist is, dan zijn zijn vrienden, — hij zal toch wel vrienden gehad hebben ook — de dupe van de historie.

— Bedrogen? Waarom? Hammerson redeneerde logisch, alhoewel weinig conventioneel. Vriendschap vraagt geen beloning, geen materiele beloning ten minste, echte ware vriendschap is niet gebaseerd op de materie, is iets abstract, iets hogers. Maar de vijandschap, of liever de vijanden moeten gestraft worden. En hij vertrok dus van dit standpunt en dan heeft hij wel gemeend, en ik kan zijn mening niet idioot vinden, dat zijn vijanden elkaar zouden verdelen. Daarom ook die tweede voor-

waarde aan zijn clause. De verzekeringsmaatschappij-gansterbende zal, voor zover haar leden, de bendetucht aan hun zolen lappend, niet reeds op eigen houtje achter de erfenis aanzitten, zal in de tweede clause een gegronde reden hebben gevonden om enerzijds verdedigend op te treden, ik bedoel voorkomend, doordat zij de lui, die de zaak op het spoor komen, tijdig een beentje zal lichten. Anderzijds zal de verlokking al te magnetisch werken, opdat niet elke aandeelhouder voor zich deze som zal trachten te bemachtigen. En eindelijk zou dan de strijd uitgewoed zijn faute de combattants!

— Erg snugger is het niet, want de man had, zoals jij daarstraks zegde in zekere zin een gelukkiger keuze kunnen doen!

— Enfin de zaken zijn nu zoals ze zijn en ons is het er om te doen, de buit in handen te krijgen en hem zeker uit de handen te houden van deze bende.

— Ik vermoed, dat het een uitstapje naar New-York wordt, meende Charles.

— Het gevecht zal in elk geval hier beginnen.

— Maar goed ook!

— Jij bent de laatste dagen op stap geweest in de onderwereld. Vertel mij eens wat je zoal opgevist hebt. Als je mij een deugdelijk spoor bezorgt mag je een maand op verlof naar Californië.

— Zoiets noteer ik dadelijk, lachte Charles.

En hij begon zijn lang verhaal over zijn bevindingen in de Londense onderwereld.

HOOFDSTUK II

De Opvatting van Hoofdinspecteur Parker

In het particulier bureau van de voormalige hoofdinspecteur Slowgate regeerde thans hoofdinspecteur Parker.

Hoofdinspecteur Parker was een man van rijzige gestalte. Hij kon zowat rond de vijftig zijn. Dat wisten echter enkel zijn intieme vrienden en de agent administrateur, van de afdeling personeel, want geen enkel ander mens zou gezegd hebben dat

hoofdinspecteur Parker reeds de veertig voorbij was. Verwoed sportliefhebber als hij was had hij nog steeds een jeugdig en fris uiterlijk weten te bewaren. Dat was echter niet louter schijn want meer dan een jonge kerel moest het tegen hem afleggen.

Een mooier contrast met Slowgate kon je je niet indenken. De dikbuikige, verwaan-

de Slowgate vertrok van het standpunt, dat een detective hoofdzakelijk verstandelijk moet werken. Slowgate was tot op zulke graad verwaand en zelfvoldaan dat hij weigerde voor zich zelf te bekennen, dat deze opvatting hem ingegeven werd door zijn natuurlijke hang naar vadsigheid en nonchalance, een nonchalance, die echter geen verontschuldiging heeft.

Parker was een ander iemand. Verre van zelfvoldaan zijn taak te onderschatten, streefde hij door zelfcorrectie naar ontwikkeling en vervolmaking.

— Elke werkman, om het even in welk vak ook, moet zich zodanig voorbereiden en ontwikkelen in zijn kunde, dat hij zonder meester kan werken, pleegde hij te zeggen. En hij zelf beleefde logisch wat hij voorstond !

— Als vrijwilliger uit de eerste wereldoorlog komend, ging hij lessen volgen aan een privé-school voor detectives. Nadat hij daar zijn diploma behaald had, ging hij zich bekwamen in de praktijk van zijn vak als assistent van een zijner vroegere leermeesters, die goed bekend was met de toestanden in de Balkanlanden, waar hij in opdracht van de conservatieve partijen heentrok om rapporten op te maken over de agitatie der benden met communistische strekking. In 1936 kwam hij dan in dienst van de Scotland-Yard, waar hij thans, na een rijke, welgevulde carrière, hoofdinspecteur benoemd werd.

Onrechtstreeks had hij deze bevordering aan Rafles te danken, maar of hij de gentleman-inbreker daarvoor dankbaar was, valt nog te bezien.

Het was nog maar pas negen uur van de morgen na de diefstal in Fleetstreet bij Highlaw, toen inspecteur Bratford het bureau van zijn overste binnenstormde en hem een papier onder de neus duwde.

— Lees, hoofdinspecteur, lees dat... om dood te vallen !

En Parker las :

«Waarde vriend Bratford,

Tot mijn grote spijt, moet ik je rust komen verstoren. Ik deed een reuze ontdekking in het uitstalraam van Highlaw, die juwelierszaak in Fleetstreet. Je kan dus beginnen met naar mijn spoor te zoe-

ken. Maar als het lot mij een beetje gunstig is, zal ik je over een paar dagen een lading vlees toezenden, waaraan je genoeg zal beleven. Scherp dus je wapens want over korten tijd zullen wij elkaar ontmoeten.

Uw toegeneegen John Rafles. »

De hoofdinspecteur fronste bij deze lezing de wenkbrouwen.

— Wanneer kreeg je dat vriendelijk briefje in de bus, Bratford ?

— Van morgen met de eerste post.

— Zo...

— En bij Highlaw is daar iets gebeurd ?

— Je eerste werk zou dus moeten geweest zijn, daar even poolshoogte gaan te nemen en niet als een verschrikte mus hier naartoe te rennen.

— Ik dacht zo...

— Het is nou gebeurd, je hoeft niet meer te denken, Bratford. Deze nacht werd er bij Highlaw ingebroken.

— Maar de dienstdoende agenten dan ; hebben die...

— Jij moest beter dan wie ook weten, dat Rafles zijn tegenstanders nooit de geringste kans laat hem te knippen. Toen hij wegvluchtte bevond zich een agent op ongeveer tien meter van de auto... Een rookbommetje in zijn facie en hij was buiten gevecht gesteld.

— Ik zie niet in wat Rafles bij Highlaw kan verloren hebben. Er zijn toch andere, heel wat belangrijker zaken, die voor ettelijke miljoenen waarden meer voor hun raam hebben liggen. Wat hij in die alledaagse juwelen van Highlaw gezien heeft blijf mij vooralsnog een raadsel.

— Zo alledaags zijn ze nou precies niet. Voor een paar dagen heeft zelf een dame van het hof er haar keuze gevonden. In elk geval het blijft vreemd.

— De krachtmeting begint...

— Anders wel heel vriendelijk van Rafles, dat hij ons verwittigt. Dat kom je ook niet alle dagen tegen, dat een inbreker ons op de hoogte stelt van zijn werkzaamheden.

— Hij kan zich dat permitteren, hij houdt er nou eenmaal van, ons voor het lapje te houden.

— Eens komt wel de dag dat zijn vermetelheid hem duur zal te staan komen.

— Ik hoop het.

— Maar dan mag je je niet zo naïef door vreemdelingen op sleeptouw laten nemen, Bratford, zinspeelde Parker op Bratfords avontuur in de trein Dover-Londen, waar Rafles de inspecteur van Scotland-Yard handig een gevangene wist afhandig te maken.

— Wie zou daar ooit aan gedacht hebben ?

— Een detective kan nooit voorzichtig genoeg zijn, hij moet altijd zelf de netten hebben uitliggen.

— Ik heb die ervaring goed in mijn oren geknoot, hoofdinspecteur.

— Meer kan ik niet wensen. Ik ben ook begonnen met stommiteiten, maar ik heb er de lessen uitgetrokken, die er uit te halen waren. Wij hebben in elk geval hier met een faire tegenstander te doen.

— Dat heeft hij nog niet bewezen, hoofdinspecteur.

— Heb jij al eens een grondiger studie gemaakt over onze vriend Rafles ? vroeg Parker.

— Eigenlijk niet.

— Maar kerel hoe durf jij dan hopen hem ooit te kunnen ontmaskeren.

Bratford keek een beetje beteuterd op bij deze uitgesproken verwijtende toon van zijn overste.

— Bratford je moet de zaken anders aanpakken, man, anders kom je er niet. Neem dat aan van mij. Na die sensationele ontmaskering van Wilde, waarvan jij ooggetuige was, heb ik het quasi volledige dossier, dat Marlowe over Rafles aangelegd had doorgewurmd. En ik kan je verzekeren dat het mij niet spijt. Het loont heus de moeite.

— Ik heb nooit geweten, dat een dergelijk dossier bestond.

— Ik ben daar toevallig achter gekomen en heb mij tot de zuster van de overledene

gewend en na een zoeken van een paar uurtjes vond ik de stukken in zijn particulier archief. Het is een lijvig boekdeel geworden.

— Heb je niets gevonden over de affaire van de diamant van de Maharadja van Galipur ?

— Jammer genoeg niet. Marlowe heeft deze duistere zaak met geen woord aangeroerd.

— Het doet mij genoeg, dat je de zaken helemaal anders bekijkt dan Slowgate, hoofdinspecteur. Met hem kon je lastig goed samenwerken.

— Bratford ik wil er mijn levenstaak van maken, de onbekende te ontmaskeren.

— Je kan op mij rekenen om je in deze bij te staan.

— Maar, vervolgde Parker zonder acht te slaan op deze pathetische uitlating van zijn ondergeschikte, of ik hem aan het gerecht zal overleveren weet ik nog niet.

— Dat zou voor jou toch de poort naar de hoogste bevorderingen openstellen, hoofdinspecteur.

— Het is niet zozeer mijn bekommernis een beroemd man te worden dan wel een bekwaam man te worden en een eerlijk man te blijven. Denk jij dat de voldoening die je je zelf zou schenken door een figuur als Rafles een veroordeling te doen ophopen, groter zou zijn, dan het besef van de leemte die hij zou achterlaten.

— Wie overwint triomfeert, hoofdinspecteur, en deze wet geldt voor ieder.

— Ik kan best begrijpen dat je voorlopig nog niet over hem te spreken bent, maar je hebt toch genoeg hersens in je hoofd zou ik denken om te begrijpen, dat een verdwijnen van Rafles evenveel slecht dan goed zou met zich brengen.

— Kan zijn, maar een misdadiger is een misdadiger.

— Rafles is geen misdadiger, inspecteur. Hij is een gentleman.

— Hij houdt er dan heel eigenaardige gewoonten op na. Dat zal je toch niet willen ontkennen.

Hoofdinspecteur Parker haalde de schouders op als wou hij zeggen :

— Dat had ik van jou niet verwacht.
Hij zegde dat echter niet.

— Ik meen in jou een man met talenten als hulp te hebben gekregen en je begrijpt dat ik als je overste jou capaciteiten graag tot hun volle ontplooiing wil zien komen.

De ogen van de inspecteur glinsterden van voldoening bij deze lovende woorden.

— Ik zal je de kans geven het dossier van Rafles in te zien. En indien je gezond redeneert zal je tot de zelfde conclusie komen als ik.

— Mogelijk ; doch ik begrijp eigenlijk niet waarom je een man die steelt en moordt wil verdedigen.

— Je kan de pil die hij je heeft doen slikken nog altijd maar niet verteren, hoor ik. Waarom steelt Rafles? en moordt hij heus ?

— Dat lijdt voor mij geen de minste twijfel.

— Jammer voor jou, maar je zal je hele opvatting moeten wijzigen, Bratford. Rafles steelt, ja, maar met goede bedoelingen en je zal moeten toegeven, dat al zijn slachtoffers lui zijn die een flink lesje meer dan nodig hebben.

— Accoord, maar dat belet niet, dat hij de wetten met de voeten treedt.

— Zwijg mij van wetten inspecteur. Ik hoop dat jij niet tot dat soort kleingeestige staatsdienaars behoort, die de wet naar de letter toepassen. Dan kan ik je niet gebruiken. Je weet net zo goed als ik dat onze wetten soms bepaald idioot zijn en ik beleef er wel pret aan, dat er een persoon gevonden wordt die deze lui, die door de wetten ten onrechte beschermd worden, in de luren weet te leggen.

— Je opvattingen wijken merkbaar af van de gangbare meningen, inspecteur, laat mij toe dat ik dat opmerk.

— Misschien heb ik ook juist daarom tijdens mijn vroegere speurtochten zoveel succes gehad Bratford. Neem het van mij aan : dan alleen heb je kans van slagen als je precies het tegenovergestelde denkt en doet dan de massa.

— Ik accepteer deze raad. Hij lokt mij

wel aan. Want eerlijk bekend ik voel er heel weinig voor om in de dwangbuis te lopen, die wij in onze positie worden omgelegd.

— Ik hoor met genoegen, dat je hersens beginnen te werken. Een bekwaam inspecteur zet enkel de puntjes op de i wanneer hij in strijd gewikkeld is met zijn tegenstanders. Maar aan het huishoudelijk reglement moet hij dŭrven tornen.

— Maar dat is gevaarlijk, hoofdinspecteur.

— Luister Bratford, ik heb het op prijs gesteld met jou openhartig te praten, om de eenvoudige reden, dat indien wij flink werk willen presteren, wij als vrienden naast elkaar moeten staan.

— Ik dank je om het vertrouwen.

— Wij werpen alle normen overhoop, Bratford, laat de andere maar betijŕen. De toekomst zal uitwijzen, dat ik het tegen je overtuigende opwerpingen zal moeten afleggen, hoofdinspecteur, je bent waarlijk een man.

Parker haalde uit de lade van zijn bureau een rode map te voorschijn.

— Begin hier maar al vast mee, Bratford. Zo zijn er vier.

Hij legde de farde op de tafel en sloot de schuif weer toe.

— En als je aandachtig nagaat, zal je ook je woorden moeten intrekken over die zogezegde moorden van Rafles. Hij heeft niet eenmaal geschoten, dan uit zelfverdediging... Ziehier...

Hij schoof het dossier naar zijn ondergeschikte toe.

— Het ware wellicht beter geweest, dat hij sommige individus om het hoekje had geholpen, maar, wie weet welke bedoelingen hij had.

Dan stond hij op en trok zijn jas aan.

— Studeer de zaak maar eens grondig door, Bratford. Ik zal zelf het onderzoek in de zaak Highlaw leiden. Wij zullen zien of er iets te ontdekken valt.

— Wie weet, zei Bratford. Maar bij zich zelf dacht hij, jij komt toch te laat.

HOOFDSTUK III

Ring Nummer Vier komt te voorschijn

Het verhaal, dat Charles aan Sir Thomas, alias Rafles had opgediend, had deze laatste werkelijk op een serieus spoor gebracht en Charles was dus practisch van zijn aangename vacantie aan de Californische kust verzekerd. Charles, wier slaap gestoord werd door allerlei vrolijke vooruitzichten, werd die morgen de laatste van allen wakker. Sir Thomas had om zeven uur reeds een ochtendwandelingsje aangestoken, terwijl de altijd bereidwillige James er voor gezorgd had, dat zijn meester, wier eetlust door de frisse morgenlucht zou aangescherpt zijn, een smakelijke portie «egg and bacon» gereed vond. Charles trad binnen wanneer zijn beide vrienden reeds aan tafel zaten. Het was al over negen.

Na het ontbijt verdween James weer onmiddellijk in de keuken om zich aan zijn huishoudelijk werk te wijden, terwijl Sir Thomas en Charles zich als gewoonte naar het studio begaven.

— Wij gaan dadelijk aan het werk Charles.

— Met genoeg, stemde deze dadelijk in.

— Ziehier, wat ik uit je verhaal en mijn eigen bevindingen heb opgevist en waarmede wij, naar ik verhoop op het spoor zullen komen van de gouden ringen.

— Je neemt er een loopje mee, denk ik, Williame. Ben je heus zeker, dat jij je niet vergist.

— Zeker, dat is men eigenlijk nooit, ten ware... Doch kom, geen bespiegelingen nou Charles. Ik heb een plan en wij zullen dit systematisch afwerken. Mislukt het, tot daar toe.

— Vergeet niet dat een mislukking voor ons meer betekent dan dat.

— De strijd kan hard worden, maar wij zijn heus geen beginners meer.

— Laat horen Williame, ik brand van ongeduld.

De jaren van strijd en avontuur, soms op gevaar van zijn leven, hadden nog steeds geen afbreuk gedaan aan zijn jeugdige enthousiasme. Rafles dacht hier aan, toen hij die opmerking van Charles hoorde.

— Je hebt mij verteld, dat Jones, een der bendeleden van de OZ is vermoord. Deze moord gebeurde op East End, in de taveerne Silver Air.

— Juist.

— Je kent de moordenaar niet, doch naar je mening was de herbergier medeplichtig en was hij behulpzaam om het lijk te doen verdwijnen. Hoeveel mannen waren bij de moord aanwezig ?

— Drie. De cafébaas, een onbekende en ik.

— Welke houding nam die onbekende aan ?

— Hij zat reeds geruimen tijd met Jones te kaarten. Ik kreeg nadien de indruk dat hij hem opzettelijk dronken maakte.

— Heeft de waard je veel last veroorzaakt ?

— Neen, hij vroeg mij enkel met geen woord aan de politie, over wat ik gezien had, te reppen. Ik beloofde dat. Ik ben trouwens bijna dadelijk na de moord heengegaan.

— Werd je niet geschaduwd.

— Ik zou het niet durven zweren. Doch daar ik zeker wilde zijn heb ik de indruk verwekt alsof ik een vreemdeling was en heb ik een kamer besteld in het hotel Lamb in de Old Churchstreet.

— Uitstekend. Bezit je de sleutels van die kamer ?

— Hier zijn ze.

Charles diepte uit zijn vestzak twee sleutels op.

— Het kleinste sleutje is van de badkamer, ze ligt evenwijdig met de logeerkamer.

— Kamer nummer zestien, las Sir

Thomas van het sleuteltje af.

— Ja, zij geeft uit op de straat en ligt op de eerste verdieping.

— Jij hebt een gelukkige keuze gedaan.

— Het was louter toeval, weet je. Ik heb heus geen aandacht geschonken aan het logement, dat ik binnentrad.

— Ben je er zeker van, dat niemand je heeft zien uitgaan en dat ook niemand je tot hier gevolgd is.

— Absoluut. Zoals je gezien hebt had ik er zorg voor gedragen, dat ik niet als de Charles die je kent, naar hier ben gekomen en...

— Dat is zeker van belang. De mannen, die Jones uit de weg ruimden, moeten in de waan blijven, dat het hotel Lamb werkelijk je verblijfplaats is. Vroeg of laat komt de bende, die hier een hand in het spel heeft, daar wel naar je zoeken.

— Zo ze mij gisteravond toch geschauwd hebben, dan is het niet uitgesloten, dat tze daar gaan aan twijfelen, ik heb namelijk verwaarloosd mij in het hotel terug aan te bieden.

— Voor hoelang heb jij de kamer in huur.

— Voor drie dagen.

— Dan is deze vergetelheid nog wel te herstellen, Charles. Ik begeef mij zo naar het hotel. Ik zal wel zorgen, dat ik ongemerkt binnen kom. Zodra ik op de kamer ben zal ik door het bewegen der gordijnen trachten de aandacht van de op wacht staande bandiet op mij te trekken.

— Vermoed jij dan dat ze 'op de loer liggen ?

— Bepaald. En wel om de volgende reden. Men heeft je waarschijnlijk aanzien voor een helper van Jones.

— Hoe zouden ze dat ?

— Wel, Jones is eventjes meer dan drie jaar uit de Londense onderwereld verdwenen en ik heb de indruk, dat zijn terugkeer in verband staat met de zaak van de gouden ringen. Gisteravond heb ik bij Highlaw inlichtingen ingewonnen aangaande ring nummer twee. De juwelier deelde mij mede dat de ring hem was gebracht door een zekere Sir Butch, die naar de beschrijving welke Highlaw mij van hem gaf, waarschijnlijk dezelfde was als Jones. Deze

heer was echter niet alleen gekomen, doch werd vergezeld van een vriend. De juwelier was er mee accoord voor een som van 100 pond de ring een drietal dagen in zijn uitstalraam te leggen.

— Merkwaardig.

— Het is voor mij aan geen enkele twijfel meer onderhevig, dat Jones op de hoogte was van die kwestie van de ringen. Hoe hij deze ring heeft bemachtigd blijft mij nog een raadsel, maar de handelwijze van de vermoorde, doet mij veronderstellen, dat hij door dit manoeuvre de weg wilde vinden naar de andere ringen.

— Waaruit ik mag besluiten, dat de moordenaars van Jones in de taveerne Silver Air mogelijke bezitters zijn van een ring.

— Waarschijnlijk. Misschien weten de lui zelf niets af van de hele zaak en hebben ze gehandeld in opdracht van iemand en daar juist wil ik achter komen, Charles.

— Door naar het hotel Lamb te gaan ?

— Ja.

Charles zag niet helemaal klaar in de hele combinatie, doch daar hij wel mocht aannemen, dat zijn meester het bij het rechte eind had, zweeg hij en wachtte op verdere uitleg of eventuele bevelen.

— Jij zorgt er voor dat een taxi voor het hotel op mij blijft wachten.

— Zelfs als je de hele dag wegblijft ?

— Ik zal eerder terug zijn dan je denkt. Maar let er op, kom niet met een oude krakende wagen af, het moet een car zijn, die tegen een duw kan en laat vooral James chaufferen. Een chauffeur die je voor een rijke fooi kan omkopen en jou zijn wagen voor een dagje ter beschikking kan stellen, kan je allicht vinden en zeg hem maar dat hij zijn wagen van avond op de hoek van Regentstreet en Fleetstreet zal terugvinden.

— Dat komt klaar.

— Het is nou tien uur en twintig minuten, zorg er voor, dat de auto om elf voor het hotel wacht.

— Okee.

Sir Thomas verliet het studio om zich in zijn kamer om te kleden en te vermommen en begaf zich naar het hotel. Daar aangekomen trachtte hij zo onopvallend moge-

lijk binnen te geraken en de kamer van Charles te bereiken.

Reeds in de straat had hij bemerkt dat een man, die schijnbaar zijn ochtendwandelingsetje maakte, onophoudelijk naar de vensters der eerste verdieping gluurde. Door het feit, dat Charles luidop zijn kamernummer had geroepen was zijn achtervolger dat gemakkelijk ter ore gekomen en het was niet moeilijk aan de hand van het nummer de juiste ligging der kamer te weten te komen. Voor een aardig footje opende de loopjongen of kellner spoedig de mond.

Rafles loerde door de gordijnen en bemerkte dat de man zich aan de andere zijde had omgekeerd en nu verstolen zijn ramen in het oog hield zonder zijn wandeling te onderbreken.

Zodra de spion het gebouw was genaderd, bewoog Rafles de gordijnen en opende het venster er zorg voor dragend dat ze hem van buiten niet konden zien. De man hield plotseling stil, doch dan herstelde hij zich weer even snel en ging door. Sir Thomas had juist geraden.

De man verdween spoorloos in een sigaretten- en dagbladwinkel, ongetwijfeld om van daaruit per telefoon zijn baas te verwittigen.

Rafles kon zich heel zeker aan iets verwachten.

Sir Thomas keek aandachtig de kamer rond, opende de badkamer en nadat hij zich had overtuigd, dat in het logement niets ongewoons op te merken viel, zette hij zich kalm afwachting in de zetel, die hij bij het raam had geschoven.

De straat lag nog even verlaten als tevoren. Waar de spion verbleven was kon hij moeilijk vermoeden, tenzij hij nog steeds in de winkel waarin hij verdwenen was, bleef. Tien minuten nadat hij het venster had geopend rinkelde de telefoon.

— Kamer nummer zestien ?

— Ja.

— U is mijnheer Osborn ?

— Ja.

— Een heer wenst u te spreken.

— Dat hij zijn kaartje aan de boy geeft en ik zal zien of ik hem kan ontvangen.

Rafles haakte in en bleef rechtstaand de komst van de loopjongen afwachten. Toen deze op de deur klopte, antwoordde Rafles dadelijk binnen.

— Alstublieft, mijnheer Osborn.

— Een ogenblikje jongen.

Rafles opende de briefomslag die de jongen hem overhandigde.

Het omslag bevatte enkel een kaartje met het cijfer vier, een zwaar cijfer vier.

— Laat die heer maar binnen.

De loopjongen verdween en dadelijk daarop kwam een jonge robuste heer de kamer binnen.

— Gaat u zitten Tremane, zei Rafles glimlachend.

De man schrok en trok een verbaasd gezicht. Hij deed een beweging met zijn arm, die men kon uitleggen als een poging om zijn vestzak te bereiken, doch Sir Thomas was hem voor en verhinderde hem, dat hij zijn opzet zou uitvoeren. Zijn revolver dreigend op de man richtend zegde hij :

— Gaat u zitten Tremane, ik ben zeker, dat zulke eer je nog niet al te vaak te beurt gevallen is.

Rafles houding tegenover de binnegedredene had iets spottends over zich, een spot die ontsprong aan de overtuiging dat hij sterker was dan deze man en dat deze met zekere vrees tegenover hem getreden was. Hij had hem zo herkend. Hij had de secretaris van Ben Curtin voor zich, de chef van een gevaarlijke bende. Hij was reeds vroeger met deze man in contact geweest, doch meer met informatieve dan wel met vijandige bedoelingen.

Tremane, die Rafles niet herkende, brak zich het hoofd over dezes houding. Hij had gemeend hier de helper van Jones te treffen en de ontmoeting met deze man, die hij zich helemaal anders had voorgesteld, gaf hem geen reden tot vreugde.

— Ik dacht, zo begon hij, dat ik met Osborn zou te doen hebben.

— Dat ben ik ook, zei Rafles, maar een andere dan deze die de vermoorde Jones hielp.

De bandiet had alle moeite om zijn zelf-beheersing niet te verliezen. Hij beefde over zijn gehele lichaam. Het was alsof zijn ogen gefascineerd werden door de loop van Rafles revolver.

— Wij zullen heel kort zijn, hervatte deze het woord. Waarom kwam jij hier ?

— Dat weet jij, antwoordde Termene, die een steentje wierp om mogelijk eens poolshoogte te nemen.

— Voor de ring ?

— Ja.

— Wat is er van je dienst ?

— De eigenaar van deze ring, zei hij terwijl hij met de vinger naar de enveloppe wees, wil je een miljoen pond betalen voor elke ring die in je bezit is.

— Daar draai ik mijn hand nog niet voor om.

— Dat is de hoogste prijs.

— Zeg aan je baas, dat hij elke ring minstens tien miljoen pond zal betalen. Dat is mijn prijs.

— Je zal daar nog spijt over hebben.

— Misschien... Hoeveel ringen wenst je baas wel te kopen.

— Al die in jou bezit zijn.

— Twee ? informeerde Rafles.

— Neen, alle drie.

— Onmogelijk en dat voor zo een bespottelijk prijsje. Luister Tremane, de komedie heeft lang genoeg geduurd. Je ziet dat ik je de baas ben. Breng mij naar de schuilplaats van je chef, Curtin.

— Nog in geen honderd jaar.

— Ik heb geen tijd te verliezen kerel.

— Goed, goed ik ga je voor.

De man stond recht en deed twee stappen in de richting van de deur. Hij bevond zich toen net op gelijke hoogte met Rafles. Hij had echter slechts een schijnbeweging uitgevoerd, met een ruk wendde hij zich om en sloeg heel precies op de arm van Rafles, zodat deze zijn revolver liet ontglippen. Tremane was bijna even vlug op de grond als de revolver en griste naar Rafles benen. Rafles verloor het evenwicht en de mannen rolden over de grond hijgend als rennende paarden.

Rafles had natuurlijk onmiddellijk zijn revolver kunnen gebruiken hebben, doch hij wilde volstrekt vermijden, dat de andere hotelbewoners opgeschrikt werden en zo zich met de zaken, die hij hier met Tremane af te handelen had, zouden inlaten. Hij bracht er al de knepen der worstelkunst bij te pas doch hij had te doen met een man, die ook niet zo uit de wieg kwam en reeds heel wat vechtpartijen had beslecht. De strijd ging over en weer met wisselende kansen. Uiteindelijk slaagde Rafles er toch in de bandiet in zulke houding te forceren dat hij een geopende garde bood om hem met een formidabele uppercut knock-out te slaan.

Een aftasting van zijn slachtoffer leverde niet veel bijzonders op ; een revolver en enkele papieren. Na deze operatie vertoonde Tremane nog geen enkel teken, dat er op wees, dat hij de eerste seconden zijn bewusteloosheid zou zijn te bovengekomen.

Rafles vulde een glas met water en smakte het in het gelaat van de bandiet. Deze kwam onder dit fris bad eindelijk bij, verwaasd opende hij de ogen en tastte even aan de plaats waar Rafles vuist hem getroffen had.

— Krijg je er bijna genoeg van Tremane ? vroeg Rafles.

De man antwoorde niet, doch zette zich nors in het dichtstbijstaande zeteltje.

— Had ik gewild, dan was je nou waar Jones is. Ik vraag mij af of jij zou gearzeld hebben in mijn plaats.

— Weet ik niet. Ik weet niet eens wie je bent.

— Jammer genoeg voor jou. Heb je nog tegen te spartelen, je kan altijd nog een portie krijgen.

— Wanneer gaan we nu ?

— Even wachten nog. Ik zou je nog een en ander willen vragen.

Dan sloeg de man de ogen op en in zijn blik las Rafles nog steeds een glimp van halsstarrige weigering iets te verklappen.

— Waar heeft Curtin die ring vandaan.

— Weet ik niet.

— Ben je zeker van je antwoord ?

— Heel zeker. Mijn baas licht mij niet in over zijn geheimen.

— Wanneer is hij de laatste maal naar het buitenland geweest. Ik bedoel Amerika.

— Hij reist vrij vaak heen en weer.

— Alleen ?

— Tot nog toe meestal. Ik heb hem slechts eenmaal mogen vergezellen naar Chicago.

— Wat was het doel van die reizen ?

— Weet ik niet.

— Je schijnt kort van memorie te zijn, behalve in zaken, die jou niet aanbelangen.

Met de bedoeling hem vrees aan te jagen stapte Rafles op de bandiet af, steeds zijn revolver dreigend voor zich uit houdend.

— Hoe weet jij hoeveel ringen in mijn bezit zijn ? vroeg hij, zijn woorden kracht bijzettende met een betekenisvol dreigen van zijn revolver.

— Hoe ik dat weet, wel eenvoudig omdat Curtin het mij gezegd heeft.

— Ken jij de nummers ?

— Ja... twee... vijf... drie...

— Hoe is je baas dat alles te weten gekomen ?

— Denk je nou, dat wij niet ingelicht worden. Daarenboven zijn dat jou zaken niet.

— Niet te brutaal worden, vriend. Denk je dat dat mijn zaken niet zijn.

— Absoluut en Curtin zal je dat wel bijbrengen, zodra je met mij bij hem komt.

— Opstaan Tremane, beval Rafles, neem je hoed en schik je kleren... ziezo... En nu, één kik en het zal jou laatste geweest zijn, hoor.

Zonder nog verder een woord te spreken verlieten de twee mannen het hotel.

Rafles wenkte de chauffeur, die zijn taxi een tiental meter van de ingang van het hotel had geplaatst. Die chauffeur was natuurlijk niemand anders dan James.

— Waar willen de heren heen ? vroeg James.

— Van waar ben jij gekomen, Tremane.

De bandiet haalde de schouders op, stapte in de taxi en gaf aan de chauffeur een adres op in East End.

De auto passeerde de Theemsbruggen. Rafles keek even door het achterraampje en bemerkte, dat een andere auto hen volgde. Zij reden tot in de City, langs Cheapside in de richting van East End. Rafles leunde achterover in de comfortabele kussens, terwijl Tremane die bewust van het feit, dat hij totaal ongewapend

geen de minste kans had, zich kalm hield en af en toe de chauffeur een aanduiding gaf nopens de te volgen weg.

De handelwijken hadden zij reeds achter de rug en reden moménteel door de meer proletarische wijken. Op een pleintje waar het net kermis was deed Tremane halt houden.

— Wij zijn waar je zijn wou, zegde hij tot Rafles.

— Stap uit en ga voor, beval deze.

De bandiet volgde dit bevel op, terwijl Rafles James toefluisterde te wachten. Tremane stak de straat over. Zonder verder naar Rafles om te kijken schreed Tremane recht op een schietkraam toe, waaraan verschillende amateurjagers hun handigheid beproefden. Tremane greep plotseeling een der geweren beet, dat een van de liefhebbers net geladen had en richtte het op Rafles.

— Eén stap en ik schiet je die korrel in je wezen.

De omstaanders waren al te verbaasd om dadelijk in te grijpen en de brutale rekel op zijn plaats te zetten. Tremane maakte van deze gelegenheid gebruik om bliksemsnel in de taxi te springen en de chauffeur te gebieden voort te rijden.

Rafles was wel eenigszins verrast door deze plotse wending van de situatie. James volgde het bevel van de bandiet op, doch niet voordat hij de stilzwijgende toelating bekomen had van Rafles, die even knip-oogde. Ontsnappen zou Tremane in geen geval.

De auto was nauwelijks achter de hoek verdwenen of de taxi, die Rafles tijdens de rit opgemerkt had, stopte voor hem. Onmiddellijk herkende Rafles zijn vriend Charles achter het stuurwiel, hij sprong dan ook dadelijk in de wagen.

— Volg die groene taxi, maar let op dat Tremane het niet in het snuitje krijgt.

— Daar mag je zeker van zijn.

De rit ging doorheen smalle, kronkelende straatjes. Maar Charles kende deze wijken even goed als hij zijn vestzak kende en hij volgde de auto langs gelijklopende straten. Na een vijftal minuten hield de groene taxi stil voor een garage. Zij zagen Tremane uitstappen en verdwijnen in het huis daarnaast.

— Doorrijden wij zullen gaan tanken.

— Ik ben klaar.

— Het zal er stuiven. Vooruit.

HOOFDSTUK IV

Een Ondervraging op Scotland-Yard

— Hemel, heb je ooit... riep inspecteur Bratford uit, toen in de namiddag van dezelfde dag, waarop hij met zijn nieuwe hoofdinspecteur het gesprek over Rafles had gevoerd, enige politieagenten met drie bewusteloze mannen zijn bureau zag binnen treden.

— Wat hiermee aangevangen, vroeg een der agenten.

— Waar komen die vandaan, vroeg Bratford op zijn beurt, verwonderd.

Dat was hem nog nooit overkomen, dat ze drie aan handen en voeten gebonden misdadigers tegelijk binnenbrachten. Bij het instuderen van het dossier Rafles kwamen vele zaken hem twijfelachtig voor. Nu was die twijfel hem echter ontnomen, want niemand anders dan Rafles zag hij in staat zoo'n streek uit te halen. Hij beseftte dan ook dat zijn vraag van daareven geheel overbodig was geweest.

Een der agenten antwoordde :

— Een taxi heeft ze gebracht. De chauffeur bevindt zich beneden onder bewaking.

— Goed zo, ik wil hem spreken.

— En... wat moeten wij met dezen aanvangen, vroeg de agent weerom.

— Breng ze in cel 3, daar kunnen ze wat opfrissen. En breng dan onmiddellijk de chauffeur hier in mijn bureel.

De agenten verdwenen met hun vracht en dra zaten de drie kerels opgesloten in de koude cel. Weinige minuten daarna leidde een agent de taxichauffeur binnen. Deze was niemand anders dan Charles Kent, de medewerker van Rafles. Enige tijd geleden werd hij ook in dit zelfde bureau door Bratford ondervraagd. Even kwam in zijn herinnering de ongezellige uren die hij op Scotland-Yard had doorgebracht, na zijn aanhouding in de strijd met de bende van Wilde. Bratford herkende hem echter niet meer, dank de aanbrechte vermomming.

— Wel vriend hoe ben jij ertoe gekomen om hier zulk vrachtje te bestellen ?

— Mijn plicht als burger vereiste zulks, mijnheer de hoofdinspecteur.

— Inspecteur...

— Pardon... Inspecteur, naar het schijnt zijn dat een drietal oneerlijke rekels, die...

— Hoe ben je eraan gesukkeld ?

— Wel, ik reed met mijn wagen op East End en had een paar lui naar een van de taveernen gebracht, toen ik werd staan gehouden.

— Waar ? Hoe ?

— Aan de foor op het Glasgowplein.

— Hoe zag de man eruit die u staande hield ?

— Een gewoon burger. Hij deed teken te stoppen en beval de achtervolging in te zetten van een groene taxi, die ik juist achter de hoek had zien verdwijnen.

— En dan...

— Nu, je moet weten dat ik op East End wel een beetje mijn weg ken, maar namen van straten kan ik niet onthouden.

— En jij noemt je een taxi-chauffeur !

— Een mens kan niet alles onthouden, inspecteur.

— Maar jij... jij... begon Bratford enigszins ontgoocheld, omdat de autogeleider geen stipte aanduidingen gaf. Dan beval hij : Vertel verder.

— Wel, op zeker ogenblik stopte de groene taxi voor een garage. Een man stapte uit en begaf zich in een der nabij liggende huizen.

— Heb je er dan niet het minste idee van waar dat ergens geweest is ?

— Met de beste wil van de wereld niet. Wij hebben een hele tijd in de straten gedraaid en nog eens gedraaid. Indien de man die naast mij was komen zitten, geen inlichtingen had gegeven, zou ik er wellicht nooit in gelukt zijn de groene taxi te volgen.

— Dus, je klant scheen de omgeving goed te kennen.

— Buitengewoon goed.

— Maar jij liegt chauffeur, ik zal je hier laten houden tot je spreekt.

— Zijn dat nog manieren, riep Charles verbolgen uit. Ik breng de politie drie gangsters, waarvan een als de gevaarlijkste kerel van Londen bekend staat en jij durf mij...

— Hoe weet je dat ?

— Wel de man heeft het mij medegedeeld. Hij zei letterlijk : Breng dat stelletje naar Scotland-Yard. Vraag naar hoofdinspecteur Parker... U is dus de hoofdinspecteur niet ?

— Neen, ik ben zijn assistent... inspecteur Bratford... En verder ?

— ...en zeg hem dat hij deze mannen goed bewaakt. Het zijn bij verstek veroordeelden. Snap je ? En als de hoofdinspecteur vraagt wie je dat heeft ingeprent dan veretl je maar dat je John Rafles ontmoet hebt.

— John Rafles... zei hij dat ?

— Ja.

— Nu, inspecteur, vervolgde Charles die genoeg beleefde aan het gezicht van Bratford, als je denkt dat ik lieg, zeg ik geen woord meer. De man zei werkelijk dat hij Rafles was, maar je hoeft daarom niet boos naar mij te kijken.

— Geen opmerkingen, chauffeur, die kan ik best missen. Maar verklaar eens verder, wat gebeurde er nadat de groene taxi voor de garage stond ?

— Dan beval de man ook tot daar door te rijden. Tanken, zei hij, en wacht mij hier op, al is het een hele dag.

— En heb je lang moeten wachten ?

— Neen, een paar uurtjes maar. Toen kwam de man buitengehold. Rij onmiddellijk tot voor de deur, zei hij. Daar gekomen wierp hij drie bewusteloze mannen die ik hier zoeven heb afgeladen, in mijn wagen. De rest weet je.

— En de groene taxi, waar is die gebleven ?

— Zodra die man uitgestapt was in hij weggereden.

— Zonder klant ?

— Ja, zonder klant.

— En Rafles, de man waarmede jij de achtervolging hebt gevoerd ?

— Die gaf mij een dikke fooi, inspecteur, en toen ik wilde weggrijden, zei hij als

't nog eens voorkomt, hoop ik dat je weer in de omgeving bent.

— Hij is dus ter plaatse gebleven ?

— Vermoedelijk, ik heb hem niet terug in de stad gebracht.

— Maar man, kan je nu geen de minste aanduiding geven van de straat, waar dit geval heeft plaats gegrepen ?

— Ja, er was een garage en schuins erover een café waar meisjes voor het venster zaten.

— Idioot, brulde Bratford, zo zijn bijna al de straten op East End... een garage en een café... om dood te vallen is het...

— Nu inspecteur, ik vind het zelf treurig...

— Als je geen leugenaar van eerste klas bent, dan ben je een kinkel van het zwaarste kaliber.

— Dat ik zoiets moet horen...

— Zwijg man, riep Bratford, die opgesprongen was van zijn stoel en door de kamer ijsbeerde. Je hebt ons drie bandieten gebracht, dat beweer je althans, maar weet je dat je de gelegenheid hebt gemist om de geheimzinnigste misdadiger van heel de wereld bij de lurven te vatten.

— Hemel, inspecteur ; indien ik dat had vermoed...

— Luister kerel, je dient je ter beschikking van de politie te houden. Geef je papieren, ik zal noteren...

Charles overhandigde aan inspecteur Bratford de meest overtuigende papieren, deze wist natuurlijk niet dat hij lelijk beetgenomen werd en noteerde zorgvuldig de noodzakelijke gegevens.

— Ziehier, je kan gaan. Maar hou je klaar voor alle verder onderzoek.

— Ja, inspecteur.

— Zou je, indien je op het Glasgowplein moest vertrekken, de afgelegde weg kunnen volgen ?

— Dat kan ik niet beloven, maar ik zal mijn best doen inspecteur.

— In orde, ga nu maar.

Charles gierde het bijna uit van de pret, voor dergelijk halfuurtje had hij nog wel wat meer over dan chauffeur te spelen.

Op het ogenblik dat de auto startte schoot inspecteur Bratford een zeer interessante vraag te binnen : Indien de man de weg niet kende op East End hoe is hij

dan opnieuw tot hier geraakt ?

Dat was de vraag, waarmede hij Charles er misschien had kunnen mee doen inlopen, of waarmede hij misschien de naam der straat kon te weet komen.

— Ik zal samen met Parker naar hem toe gaan, suste hij zichzelf. Alles is nog niet verloren.

Doch Bratford kreeg echter geen gelegenheid meer om de chauffeur weer te zien. In de late namiddaguren moest hij ervaren dat de man hem voor de aap had gehouden, en hij kon er verbitterd over mediteren dat Rafles een geslepener vos was dan hij ooit had durven vermoeden. En hij zwoer voor de zoveelste maal dat hij niet zou rusten, vooraleer hij de grote onbekende zou te snappen hebben.

Hoofdinspecteur Parker kwam juist terug van een onderzoek, toen Bratford als een briesende leeuw door het bureau stapte en aan hersengymnastiek deed.

De hoofdinspecteur trad bedaard binnen.

— Er schijnt interessant nieuws onderweg te zijn, merkte hij op.

Bratford begreep dat de agenten van de wacht het zaakje reeds aan Parker hadden verteld.

— Een beroerde zaak, zei de inspecteur.

— Een verduivelde pessimist ben je, Bratford, wij krijgen een halve bende cadeau, en dat noem jij beroerd, heb je reeds een onderzoek ingesteld ?

— De chauffeur die de kerels bracht is zopas buiten.

— Jammer, ik had hem zelf willen spreken. Wij zullen dadelijk een gezellig praatje met de gevangenen gaan voeren, Bratford.

De hoofdinspecteur schelde, en een agent verscheen dadelijk.

— Breng de gevangenen naar hier, elk afzonderlijk, maak hun boeien los, zodra het hun beurt is, en sluit ze dan daarna elk afzonderlijk op, Tim.

De agent verdween en na korte tijd leidde hij een der bandieten binnen. De man zag er nog steeds versuft uit, bezag verbaasd de twee inspecteurs en loerde de agent na die in de gang voor de deur de wacht ging houden.

— Fouilleer hem even, beval Parker aan zijn ondergeschikte.

Deze voldeed onmiddellijk aan het bevel van zijn overste, doch vond in de zakken

niets dat van waarde was, enkel enige onbenulligheden.

— Waar is je paspoort ?

— Ik begrijp het niet, het schijnt gestolen te zijn.

— Zeer plezant, een dief die bestolen wordt.

— Ik ben geen dief, merkte de man op.

— Bewijs dat maar eens.

— Bewijs jij eens dat ik er wel een ben.

— Je mond... hoe is je naam ?

— Tunney.

— Leugens, bij mij pakt dat niet, kerel.

— Nu ja, het is een leugen, maar voor mijn part kan je zelf de opzoekingen doen.

— Zeer vereerd zei Parker, maar ik kan je verzekeren dat jij voor deze pertinentie zal boeten.

— Ik ben een beetje overspannen, merkte de aangehoudene op, terwijl hij met de rug van zijn hand over het voorhoofd wreef. Ik begrijp niet hoe ik hier kom, en die twee mannen die in mijn cel liggen...

— Hou je niet onnozel vent, ik ken die taktiek. Indien ie mij niet direkt de waarheid vertelt zal ik wel zorgen dat ze er op een andere manier uitkomt.

— Wel, bekende de man, mijn naam is Tunney. Werkelijk. En als je het weten wil, het is een naam die goed bekend is bij de politie van Liverpool.

— Dat zullen wij horen. En verder ?

— Ik weet enkel dat ik op de foor op het Glasgowplein plots bewusteloos werd geslagen.

— Hij liegt, merkte Bratford op.

— Laat maar, weerde de hoofdinspecteur af. Je kent de dader niet ?

— Neen.

— En de twee anderen ?

— Ben ik vroeger mee in aanraking geweest. Een van hen heeft zelfs gezworen mij te doden.

— Gelukkig voor iou dat hij gebonden is. Luister, Tunney, indien je werkelijk zo heet, ik hou niet van grapjes. Ik geef je een uur tijd om na te denken. Als je dan niet spreekt...

— Ga je ondertussen de andere onderhoren.

Hoofdinspecteur Parker schelde.

— Sluit hem in zijn cel en breng nummer twee.

Nadat de agent de deur achter zich had gesloten, merkte inspecteur Bratford op :

— Die vent is murw, je had hem gemakkelijk tot bekentenissen kunnen dwingen.

— Dat zou anders ook gaan. Juist daarom wil ik de volgende zien, want die Tunney is toch maar een figurant.

— Denk je ?

— Je ziet het aan zijn hele houding.

De tweede gevangene werd binnengebracht. Zijn linker oog was met een blauwe kring omgeven en zijn wang erg opgezwollen.

— Je schijnt een vurig tegenstander ontmoet te hebben, zei Parker lachend om de komische aanblik die het gelaat van de bandiet bood.

De man sprak niet, maar zijn blikken loerden onrustig van de ene inspecteur naar de andere.

Plots sprong Parker op, liep naar de man toe en gaf hem met de rug van zijn hand een slag op de gezwollen wang. Een stuk gekleurde was viel op de grond en de wang herkreeg haar normale afmetingen.

— Ik vermoedde het, Curtin, zei hoofdinspecteur Parker, gelukkig om de ontdekking die hij had gedaan. Je tegenstander heeft mij op de weg gebracht.

— Inspecteur Bratford bezag verbaasd de twee mannen. Hijzelf had de vermoeding niet bemerkt en moest getuigen dat zijn overste een merkwaardig opmerkingsvermogen bezat.

De bandiet die zich verloren achtte, liet onverwachts zijn hoogmoedige houding varen.

— Je hebt mij, Parker, zei hij ik zal bekennen.

— Het zou toch tot niets leiden indien je koppig bleef zwijgen, Ben Curtin. Maar ik had niet verwacht je zo spoedig te snappen te krijgen.

— Dat heb jij ook niet, zei de gevangene venijnig, dat heb je aan een ander te danken.

— Indien je wil dat ik het zo uitdruk, mij goed. Wie heeft je dat gesmeerd ?

— Ik zou het graag zelf weten.

— Een eigenaardig geval.

— Niet zo eigenaardig, hoofdinspecteur.

Parker glimlachte even, want hij was niet gewoon door gevangenen bij zijn titel genoemd te worden.

— Voor wie het doel der zaak kent, toch niet, ging de bandiet verder.

— Een conflict in de onderwereld ?

— Was het dat maar ! Het gaat over een erfenis van tien millioen dollar.

— Dus, een Amerikaanse zaak ?

— Zo een beetje, in ieder geval voor wat de erfenis betreft.

— Dan heb je lelijk de kans verkeken, Curtin. De eerste tien jaar ga je bepaald niet vrij uit.

— Ik weet het, zei de bandiet, indien ik niet wist dat de Yard mij reeds geruimen tijd opspoort voor de overval op de American Bank, ik zou niet zo gemakkelijk gesproken hebben. Nu helpt het evenwel toch niets, verder te ontkennen.

— Het verstand komt niet voor de jaren, merkte de hoofdinspecteur sarcastisch op.

— Het is die vervloekte Tremane, vervolgde Curtin.

— Tremane, is hij hier ook ?

— Zoals je straks zult kunnen vaststellen.

— Jullie tegenstander bewees ons voorzeker en goede dienst, ik zou wel even met de man willen kennis maken.

— Ik wens het niet... Indien Tremane zich niet had laten vangen, was het nooit zover gekomen. Maar die idioot denkt ook altijd wijs en slim te wezen.

— Een man beledigt zijn vrienden niet, Curtin.

— Vrienden, gromde de andere, dat bestaat bij ons niet.

— Maar vertel nu eens wat je afweet over die erfeniskwestie. Voor deze maal beloof ik je mijn hulp ; althans voor wat betreft de opsporing van je tegenstander.

— Bah, gromde Curtin, met een air alsof hij zeggen wou : Voor dergelijke afrekeningen ben jij rap genoeg. Maar hij begon de historie te vertellen van Ham-merson, de Amerikaanse industrieel en diens eigenaardige idee over zijn nalatenschap. Curtin verzweeg echter angstvallig de werkelijke betekenis van de verzekeringsmaatschappij.

Terwijl de bandiet dit verhaal voorschotelde, werd Tremane binnengeleid. Hoofdinspecteur Parker had er de voorkeur aan gegeven beide mannen te confronteren. Nadat Ben Curtin zijn uitleg had beëin-

digd, wendde Parker zich tot Tremane :

— Jij schijnt de oorzaak van al het ongeluk van je baas te wezen, vent.

— Dat had hij in mijn gezicht moeten veretllen. Ik had van jou meer verwacht, Curtin.

— Je bent als een blinde in de val gelopen, antwoordde Curtin.

— En jij laat je in je eigen huis overmeesteren ?

— Waar had het gevecht plaats ? mengde Bratford zich in het gesprek.

— New Bondstreet... Nr 48.

— Naast een garage ?

— Ja.

De chauffeur had dus niet gelogen, hij was enkel maar zeer vaag en onduidelijk gebleven in zijn aanduidingen.

— Wel Tremane, je baas heeft ons zo pas en sprookje over die Amerikaanse erfenis opgedist, wist jij er iets van af ?

— Zoveel als Curtin daarover gelost heeft.

— Alles dus.

— Vermoedelijk niet.

— Alles, riep Curtin luid.

— Nu, dat zullen wij straks wel uitmaken. Het schijnt Tremane, dat jij de onbekende tegenstander in het hol van je baas hebt geloodst.

— Als Curtin de lafhartige uithangt, dan zwijg ik ook niet langer meer, beeerde Tremane en op zijn beurt vertelde hij het avontuur dat hij die morgen beleefde.

— Ik vermoedde dat, aldus besloot hij zijn verhaal, ik met Osborn te doen zou gehad hebben, maar het was een onbekende.

— Osborn, prevelde de hoofdinspecteur, maar die is gisteren vermoord.

Beide bandieten waren heus verwonderd.

— Dat was Jones, zei Tremane, niemand anders dan Jones.

— Dat meende ik ook, doch het onderzoek heeft uitgewezen, dat Osborn zich in Jones vermomd had.

— Verduideld, dan is de verkeerde man gedood... Dan zit Jones nog altijd met de ringen op zak.

— Indien jullie tegenstander hem ten minste niet deze ringen afhandig maakt, onderbrak Parker.

— Hij zal dan in elk geval heel vlug moeten zijn, want Jones was van plan morgen de ringen naar de bank te brengen.

— Jullie kans hebben jullie in elk geval verkeken. Zeg eens Curtin, die Tunney is dat zijn echte naam ?

— Ja, hij komt van Liverpool en wij kennen hem nog maar een paar maanden.

— Het is de enigste die geen woord losliet. Ik wist niet dat jullie zulke lafbekken waart.

Hoofdinspecteur Parker belde om een agent.

— Breng deze mannen naar hun cel. Eerst Curtin...

Vooraleer hij echter de bandieten liet wegleiden, vroeg hij :

— Je hebt er heus geen vermoeden van wie... ?

— Ik kan het mij niet indenken, maar hij gaf mij de indruk dat hij ons wel kende.

— Hoor even hier, ik zal het jullie eens vertellen.

En terwijl niet enkel de twee gevangenen grote ogen opzetten van verbazing maar ook Bratford verrast scheen door de schranderheid van zijn overste, zegde deze elk woord articulerend :

...— Dat was Rafles...

HOOFDSTUK V

Het Terrein wordt voorbereid

Rafles had dus ring nummer vier bemachtigd. Een overwinning van grote betekenis was deze actie tegen Ben Curtin en zijn handlangers in ieder geval geworden. Parker van zijn kant was in zijn nop-

jes met de tamelijk volumineuse zending, die Rafles hem deed toekomen.

Het gevecht was niet al te zwaar geweest. Tunney viel als eerste slachtoffer.

Hij was de eerste persoon, die zij in het huis tegenkwamen een slag op zijn facie legde hem lam en maakte hem onschadelijk. Rafles wou het gesprek tussen Curtin en Tremane afluisteren, terwijl Charles ondertussen op inspectietoeltocht uitging om de sterkte van de aanwezige bendeleden te testen. Onze vrienden hadden de indruk dat zij op geen geschikter ogenblik hadden kunnen komen, want ogenschijnlijk was er weinig of niets beweging in het huis te bespeuren.

De rest kan de fantasierijke lezer zich wel indenken. Een verrassende inval in de kamer, een kort, zij het wel nijdig en hardnekkig gevecht, een ondervraging en eindelijk de ontdekking van de ring. De bandieten werden stevig gebonden en bedwelmd en in de reeds beschreven omstandigheden op Scotland-Yard afgeleverd.

Wat Rafles tot zijn spijt niet had kunnen te weten komen was waar die zogezegde Osborn ergens huisde. Noeh Curtin noch Tremane hadden dit gezegd, maar niemand kon zeggen of zij logen als zij zegden dat zij het niet eens wisten. De houding van Tremane pleitte zelfs voor de laatste veronderstelling. Wel had Curtin hem gezegd, dat Jones zinens was de ring in de safe van de Continental Bank weg te sluiten. En uit de gegevens die Curtin hem verstrekke, kon Rafles ovmaken, dat dit zou gebeuren een dag of drie vier nadat hij de ring bij de juwelier had gebracht. Indien Osborn er moest in slagen de twee ringen die hem overbleven in de banksafe te plaatsen, zou dit voor de aanspraakmakers een harde noot te kraken geven. Rafles zelf zou er niet voor teruggediend hebben een overval te wagen op de bank, doch dit bracht een hele boel voorbereidingen met zich, alsmede een grote vertraging in de systematische uitwerking van zijn plannen, zodat hij zulk een inbraak in de Continental Bank liever uit de weg ging.

Hij was bereid er al zijn wilskracht en onverschrokkenheid bij te pas brengen om de ringen nummer 2 en 5 in zijn bezit te krijgen.

Uit een ondervraging van Curtin, vernam Rafles dat hij een der rechtmatige bezitters van de ringen was. Hij beweerde namelijk dat Hammerson voor zijn dood ring nummer 4 ter hand stelde uit erkentelijkheid voor de vriendschappelijke relaties die hij met hem had onderhouden.

Naar de schurk hem vertelde zou hij niet

geweten hebben, dat aan de ringen in kwestie kwestie die zaak van de erfenis gekoppeld was. Jones had hem daarvan op de hoogte gebracht, toen hij hem opzocht met de bedoeling hem de ring af te kopen.

Naar he tscheen was de man weinig omzichtig te werk gegaan in de veronderstelling, dat het niet veel moeite zou kosten om de vierde ring los te maken. Wat er ook van zij, dit manoeuvre was de man verkeerd gelopen en Ben Curtin, die door een waanzinnige heerszucht bevangen werd, maakte van de gelegenheid gebruik om op goedkope manier in het bezit te komen van drie ringen door Jones om het leven te brengen. Dat was natuurlijk zijn bedoeling geweest.

Nog even geheimzinnig bleef echter de kwestie hoe en op welke manier Jones aan die drie ringen was gekomen.

Zoals gezegd zou Rafles er alles opzetten om te beletten dat de ringen naar de Continental Bank verhuisden.

Rafles ordende de eerstvolgende uren zijn actie op meesterlijke wijze, die hem moest toelaten zijn opzet tot een goed einde te brengen.

James had de thuiswacht om in dringende gevallen steeds onmiddellijk bij de hand te zijn. Charles van zijn kant zocht opnieuw contact met de onderwereld om op het spoor te komen van Osborn. Terwijl Rafles zelf de bank voor zijn rekening nam, want noodgedwongen moest Osborn, zo hij een safe wilde huren, de weg naar de bank opgaan.

Er gebeurde dien dag en de volgende nacht niets.

Toen Rafles echter die volgende morgen een ochtend editie van zijn krant doorkeek vond hij tot zijn grote verbazing op de voorpagina een bericht van Scotland-Yard, waarin gezegd werd, dat drie mannen werden aangehouden Curtin, Tunney en Tremane, de vermoedelijke moordenaars van Jones. Geen woord werd er over de ringen gerept doch onder dit artikeltje stond in zwaardere karakters afgedrukt : « Is Jones dan Jones niet ? » In een kort artikeltje dat onder deze hoofding opgenomen werd, deelde steller mede, dat hij uit betrouwenswaardige bron vernomen had, dat Jones niet Jones doch Osborn was, een der vrienden van het vermeende slachtoffer. Dit bericht opende voor Rafles nieuwe onvermoede vooruitzichten. Jones moest in elk geval een geslepen sujet zijn, want op

meer dan handige manier had hij zijn belagers om de tuin geleid, door ze achter een verkeerd doel aan te zetten, doordat hij zich voor Osborn uitgaf en Osborn zich in Jones vermomde.

Indien deze onthulling op vaste gronden berustte, en Rafles had grote reden om dit aan te nemen, dan was het bijna zeker, dat de huidige dag de beslissing zou brengen.

Er bestonden twee mogelijkheden, ofwel zou Jones zich op defensief terugtrekken en zich dadelijk uit de voeten maken en de wijk zoeken naar veiliger oorden ofwel zou hij onmiddellijk zorgen, dat zijn ringen op de bank kwamen en een ongenadige strijd aanbinden voor de andere ringen.

Rafles was er van overtuigd, dat Jones dit laatste plan zou trachten uit te voeren. Een man, die reeds drie ringen in zijn bezit kon krijgen, zou zeker niet terugdeinzen voor een peulschilletje als daar was de moord op zijn dubbelganger Osborn, alias Jones. Daarenboven zou hij meer dan woedend zijn om het verlies van ring nummer 2, terwijl hij tot het uiterste zou geprikkeld zijn door het voorgetoverde bezit van ring nummer vier, die hij naar hij zich voorgesteld had gemakkelijk van Curtin dacht te kunnen afhandig maken.

Het eerste wat Rafles die morgen deed vooraleer hij zijn uitkijkpost aan de bank ging innemen, was telefoneren naar Highlaw.

— Hallo, Sir Highlaw ?...

— Ja, hij zelf.

— U spreekt met Scotland-Yard.

— Oh, ja, hoofdinspecteur Parker ?

— Zeker, loog Rafles. Luister Mister Highlaw u hebt mij gisteren gesproken over een gouden ring, die bij u door een zekere mister Butch gebracht werd.

— Ja en wat ?

— Wel ik wou even weten of die eigenaar nog niet terug bij u verschenen is.

— Ik heb tot nog toe niemand gezien, Hoofdinspecteur. Maar gisteravond werd mijn echtgenote aan de telefoon geroepen, ik was even uit, ziet u, en dan ja dan...

— Zeg het vlug Sir Highlaw...

— Ja dan vroeg die man naar zijn ring.

— En wat heeft uw echtgenote geantwoord ?

— Dat hij hem kon komen halen. Maar dat hij moest wachten tot vanmorgen,

daar wij wegens de diefstal vanaf 10 uur 's avonds sluiten.

— Wist uw echtgenote dan niet dat de ring gestolen was ?

— Ja maar ze vond het hele geval eigenaardig en wou de man kennen.

— Een reuzeidee, Sir Highlaw, maar waarom hebt u mij niet onmiddellijk verwtigd ?

— Ik heb na 11 uur nog naar u gevraagd op de Yard, hoofdinspecteur, maar u was daar jammer genoeg niet.

— Nou, en wat heeft men geantwoord ?

— O, ik heb gezegd dat ik wel zou terug gebeld hebben. Ik was juist van plan naar u te vragen. Maar omdat het nog zo vroeg was, dacht ik...

— Je hebt geluk, Sir Highlaw, je had de kans kunnen verkrijgen den dief te snappen.

— O, hoofdinspecteur, denk je dat ik mijn juwelen zal terug hebben.

— Dat weet ik niet, maar je geeft mij in ieder geval reuze inlichtingen, en er bestaat veel kans...

— Ik zal ie belonen, hoofdinspecteur.

— Onnodig, Sir Highlaw. Blijf stilletjes in uw huis, ik kom dadelijk. Ik ben vermomd, je zal mij niet herkennen, doch ik zal op ie deur waken. Als de man komt, laat hem dan uit en blijf een paar seconden in ie deur staan. Dat is het signaal. Begrepen ?

— Ja, en zal u dan... ?

— Jaja dan is er kans. Goeden dag, Sir Highlaw.

Rafles stond op het punt de hoorn neer te leggen, naar gewoonet wachte hij tot aan de andere zijde werd ingehaakt. Doch inplaats van het lichte gekraak e nhet geuis dat er altijd op volgt, vernam hij opnieuw de stem van Highlaw.

— Hoofdinspecteur... Hoofdinspecteur.

— Ja...

— Vlug, de man komt aangestapt...

— Hou hem 5 minuten bezig, ik kom !

Rafles smakte de hoorn neer, rende de trappen af en riep James.

— Vlug James, vlug naar de Fleetstreet.

Een minuut later was hij op weg naar het huis van de juwelier Highlaw, zulk geluk had hij niet verwacht. Indien hij op tijd kwam zou hij misschien het opzet van Jones kunnen verijdelen. En dan lag de weg open naar de twee ringen.

Rafles kwam juist op het gepaste ogenblik in de Fleetstreet aan. Hij zag een heer in grijze demi-saison het huis verlaten,

schijnbaar verbolgen, Highlaw stond op de drempel van zijn deur.

Rafles deed teken naar hem, om hem te beduiden dat hij de eigenaar van de ring herkend had en volgde. Toen de juwelier het sein bemerkte lachte hij dankbaar, knikte met het hoofd en verdween in zijn winkel.

James liep tot aan het begin der straat en bestelde daar een taxi. Rafles had weinig moeite om hem ongezien te volgen, en terwijl de man door de Fleetstreet stapte reed James om hem heen en liet Rafles de gelegenheid de bandiet goed op te nemen. Zoals Sir Thomas voorzien had, hield Jones stil voor de Continental Bank. Het was pas negen uur twintig maar toch was er in de omgeving heel wat drukte te bespeuren.

Rafles volgde Jones naar binnen. Deze liet zich aandienen bij de directeur. Na enige minuten wachten, waarin de man zenuwachtig door de hall wandelde, werd hij bij de directeur toegelaten. Daar scheen hij spoedig klaar gekomen te zijn en na een vijftal minuten kwam hij uit het kantoor en stapte naar de grote zaal, waar hij op het raampje tikte, waarboven in witte letters het woord « brandkasten » was aangebracht.

Terwijl Jones met de bediende sprak was nog een man naderbij gekomen. Rafles herkende in hem een speurder van de Scotland-Yard. Hij zag rond in het lokaal en bemerkte dat een ander geheim agent bij de ingang wachtte. Ook gisteren, laat in den namiddag had hij de politiedienst in de omgeving van de bank opgemerkt. Hij trok uit dit verschijnsel de conclusie dat, Curtin en Tremane gesproken hadden. Waarschijnlijk was de directie van de bank op de hoogte gebracht van de bedoelingen van Jones. Daardoor werd de situatie verergerd in deze zin, dat zo Jones aan de directeur een woord over de ringen had gerept, de Yard zou optreden vooraleer hij, Rafles, zijn slag kon slaan.

Rafles slaagde er in de naam op te vangen, onder dewelke Jones zijn papieren invulde.

— Nu mister Wilkins hoorde hij de bediende zeggen, wilt u ook dit nog even invullen en dan is alles fijn in orde, hoor.

Rafles wendde zich fluks om en stapte op het bureau van de directeur toe. Hij droeg er wel zorg voor noch te vlug, noch

te traag te gaan, om zeker niet in het oog te lopen van de twee speurders, die zeker elkeen die in en uit ging, scherp in het oog hielden.

Op dat moment stonden wel een vijftiental heren voor de loketten, doch het zou ongetwijfeld de lui van de Yard eigenaardig voorkomen, dat hij nog geen enkele verhandeling op de bank had komen uitvoeren.

Hij klopte even op de glazen deur van het directiekantoor en opende de deur zonder enig antwoord af te wachten.

— Benny Goldman, stelde hij zich voor aan de directeur, verontschuldigd mij dat ik zo optreed, ik ben privé-detective van mister Wilkins, die u zo pas hebt gesproken.

— Aangenaam sir, waarmede kan ik u van dienst zijn ?

— Mister Wilkins zal u wel ingelicht hebben over de aard der zaken, die hij in uw brandkoffers wil opbergen.

— Toch niet, doch hij deelde mij enkel mede, dat het een zeer belangrijke som vertegenwoordigde.

— Inderdaad en juist daarom wilde ik u verwittigen, dat de waarden slechts over een uur zullen gebracht worden.

— Dus om half vier. Voorzorgsmaatregel ?

— Ja, je kan nooit weten, wat ongewenste oren gehoord of ongewenste ogen gezien hebben.

— In orde, ik zal de dienst in kwestie onmiddellijk verwittigen.

— Het was mij zeer aangenaam, mijnheer de directeur.

— Zeer vererend, mister Goldman.

Rafles wist nu wat hij wenste te weten en verliet de bankgebouwen om James die reeds ongeduldig geworden was te vervolgen.

— Volg hem, ik zal een taxi nemen.

Rafles stapte in een der vrije wagens, die op het pleintje voor de bank geparkeerd stonden. Hij gaf er de voorkeur aan allen de achtervolging in te zetten, omdat het mogelijk was, dat hij gezien had dat de auto van James hem volgde. Moest hij deze wagen opnieuw achter zich zien aanrennen, danken dit hem verdacht voorkomen en zou hij zijn voorzorgen treffen.

Dan behield Rafles in zijn wagen nog altijd vrij spel. En hetgeen Rafles vermoed had gebeurde ook. Jones die zijn ogen ook

niet in zijn zak droeg, moest wel merken, dat hij gevolgd werd. James deed zijn best om op te vallen en Jones gaf zich alle moeite om hem af schudden. Als dit spel zo een poosje geduurd had, deed James net of hij het spoor bijster was en de schurk liep recht in de val. Eens dat hij James niet meer zag reed hij regelrecht naar East End, naar de straat waar Ben Curtin zijn schuilplaats had. Jones verdween in het huis er recht over. Rafles wachtte geduldig tot hij Jones, meesterlijk vermomd terug buitentrade en opnieuw in de wagen steeg. Dan reed Charles ook door en nam goed en aandachtig he thuis op waarin hij Jones had zien verdwijnen, vervolgens reed hij dan naar de City. En dan spoedde hij zich naar huis.

James had zijn wagen reeds gestald en Charles, die troebelen voorzag was niet op onderzoek uitgegaan en kon zijn nieuwsgierigheid moeilijk nog langer bedwingen.

— Heb je hem kunnen volgen ?

— Ja natuurlijk. Naar New Bondstreet ging onze rit.

— New Bondstreet ?

— Ja, en Jones stapte af aan huis nummer 37 schuin over de schuilplaats van Curtin en Co.

— Wel allemachtig, dan ziet het er lief uit.

— Je weet dus van wanten... van de uiteengeslagen bende van de

— Huis nummer 37 is de schuilplaats « Green Cross ».

— Zodat wij daar oude bekenden zullen ontmoeten.

— Uitgesloten, dat wij daar binnen komen, Williame, er blijft daar altijd een sterke wacht in huis. Maar hoe is Jones daar mee in verbinding gekomen ?

— Nou, zo moeilijk om raden is dat niet. En zeker niet als je de mannen betaalt snap je niet, waar hij heen wou ?

— Van uit dat huis Ben Curtin beloeren.

— Maar hij is een beetje te traag geweest. Hoe hebben wij dat niet eerder ontdekt... Huis nummer 37.

— Deze namiddag valt de beslissing Charles, indien wij gelukken zijn wij de bezitters van vier gouden ringen.

— Wie weet hoeveel er zijn ? Je zou bijna zeggen, hopeloos, nu weer tegen die bende...

— Vijf ringen zijn heel zeker. Tremane deelde mij mee dat Jones nummer drie en vijf bezit. Nummer één blijft onvindbaar en misschien... Maar kom de derde etappe begint. Over enkele uurtjes is het weeral achter de rug.

— Ik hoop het zuchtte Charles.

— Ga zitten, Charles, en luister naar wat ik van plan ben.

HOOFDSTUK VI

De Strijd vangt aan

— Hallo, hoofdinspecteur Parker ?

— Met wie... ?

— Hier Highlaw, hoofdinspecteur. Hoe staan de zaken ? Bent u er nog niet in gelukt de dief bij de lurven te vatten.

— Nog niet, mister Highlaw, nog niet.

— Maar hoofdinspecteur, dan hebt u de mooiste kans verkeken, hij is toch zeker niet ontvlucht.

— Hoe ontvlucht ? Ik heb hem niet eens gezien.

— Maar hoofdinspecteur...

— Maar... maar... maar... Ik heb nog andere zaken dan de uwe te onderzoeken mister Highlaw en als ik zeg dat ik de

dader niet heb, nou dan heb ik hem niet.

— Hoofdinspecteur Parker vergeef mij mijn zenuwachtigheid. Ik dacht, ziet u, nu u de man van aan mijn huis hebt gevolgd.

— Hoe kom je daar bij ?

— U hebt mij van morgen toch opgebeld ?

— Ik ? Je vergist je bepaald, mister Highlaw.

— Onmogelijk, u is toch voor negen uur in Fleetstreet geweest en zijt toch de eigenaar van de ring gevolgd.

— Wel verduiveld... Daar is niets van aan. Leg maar vlug uit wat er gebeurd is. De hoofdinspecteur kon zijn oren niet gelo-

ven toen mister Highlaw hem vertelde wat er in de morgen gebeurd was. Rafles, die eeuwige nachtmerrie, dat was weer iets van hem.

— Luister mister Highlaw zei hij, ze hebben u aardig bij de neus gehad.

— Maar dat is ook uitgesloten, hoofdinspecteur. Hemel en ik die dacht, die hoopte...

— Wees in het vervolg voorzichtiger mister. Licht mij in elk geval tijdig in, zo zal niemand de kans krijgen u tweemaal te bedriegen. Goeden dag mister Highlaw.

— Woedend haakte Parker in. De mooiste kans om op het spoor te komen van Rafles had hij gemist en daarenboven zou hij daardoor een flinke vangst kunnen doen, want dat Rafles ook weer met die zaak van de ringen te doen had, wist hij bepaald goed.

— Die verduivelde burgers, dacht hij, die drommelse Highlaw, dat die ook niet beter uit zijn ogen kijkt.

Hij ijsbeerde door zijn bureau en de arme Highlaw zou er beslist geen genoegen aan beleefd hebben zo hij zich momenteel in de omgeving van Parker zou bevinden.

Parker riep een agent.

— Zoek Bratford, onmiddellijk, gebod hij, waarschijnlijk kan je hem in de archievekamer vinden.

Deze mededeling had de hoofdinspecteur van zijn stuk gebracht, zodanig dat hij nerveus, zonder reden al de dossiers die hij onder handen kreeg zenuwachtig doorbladerde. Zodra hij Bratford in het oog kreeg riep hij hem toe :

— Hij heeft ons zitten, Bratford, hij heeft ons zitten gehad. Maar wij krijgen hem wel, krijgen doe ik hem.

— Waarover hebt u het hoofdinspecteur ?

— Deze nuchtere opmerking bracht Parker enigszins tot bedaren en hij werd weer de hardnekkige vechter, die zich nooit gewonnen geeft.

— Naar alle waarschijnlijkheid is Rafles van morgen op de Continental Bank geweest. Hij volgde de eigenaar van de erfenisringen. Heeft geen enkel speurder iets speciaals opgemerkt ?

— De verslagen, die op de middag overgeseind werden, hielden geen bijzondere meldingen in.

— Haal ze, laat ze mij inzien ? De meest banale gegevens hebben menigmaal

geleid tot de aanhouding van en misdadiger.

— Ik bezorg ze je dadelijk, maar, zou ik je indien het niet al te indiscreet is, hoe u op die gedachte gekomen bent.

— Die stomme Highlaw, zei de hoofdinspecteur, die zich voor de tweede maal door Rafles heeft laten in de doeken doen.

Dan gaf hij in korte trekken het telefoongesprek weer, dat hij kort te voren met de juwelier had gevoerd.

— Verdubbel de bewaking aan en in de bank, stelde inspecteur Bratford voor. — Onnodig, ik ben er bijna zeker van dat de vogels reeds gaan vliegen zijn. Maar ik ga er zo zelf naartoe. En zo waar als ik hier zit...

— Ik heb een gedacht, onderbrak Bratford zijn overste. Laat ons de bankdirectie opbellen. Indien wij kunnen te weten komen hoeveel safes er vandaag verhuurd werden en aan wie...

— Ik heb daarvoor reeds gisteren mijn voorzorgen genomen inspecteur. De directie is op de hoogte van de zaak. Maar jij hebt gelijk ik zal toch even bellen, want van gindr kreeg ik tot nog toe geen enkel bericht.

— En als de bezitter van de ringen nou eens naar een andere bank gaat of eenvoudig vlucht... ?

— Daar heb ik, ook reeds gedacht. Je eerste veronderstelling, lijkt mij om bepaalde redenen uitgesloten, terwijl de tweede, ja, wie weet... Geef mij eens even het nummer van de Continental Bank.

Bratford bladerde even in de telefoon-gids, doch alweer rinkelde het toestel.

— Hallo, hoofdinspecteur, riep een onbekende stem.

— Ja.

— Hoe laat is het juist op uw uurwerk ?

— Kwart voor twee zei Parker, die mechanisch naar zijn horloge keek, doch onmiddellijk daarop werd hij zich bewust van de belachelijke toestand, die hij schiep en woedend brulde hij in het apparaat : Hou andere lui dan mij voor de gek.

Enkele seconden nadien rinkelde opnieuw het belletje.

— Hoofdinspecteur, Parker ?

— Ja.

— Best doe je je niet op te winden. De vraag die ik daareven stelde is van groot belang.

— Met wie spreek ik ?

— Laat het je genoeg zijn, mijn stem te horen, hoofdinspecteur.

— Luister... Ik wil u een paar kostbare inlichtingen aan de hand doen.

— Goed ik luister.

Parker was plotseling heel kalm geworden. Hij was er van overtuigd, dat aan de andere zijde van de draad de man sprak, die hij reeds lang zocht en vele hoofdinspecteurs voor hem zochten. Hij realiseerde zich dat van de mededelingen, die hem zouden gedaan worden, mogelijk het welslagen van de hele zaak der gouden ringen afhing.

— Stuur onmiddellijk een sterke afdeling van de politie naar New Bondstreet. Onmiddellijk begrepen.

— In verband waarmee?

— Daar kan ik onmogelijk op antwoorden. Maar het is geen grap hoofdinspecteur, ik maak nooit grappen.

Parker hoorde hoe de hoorn ingehaakt werd.

— Bratford de strijd begint. Maak je klaar.

De hoofdinspecteur deelde vlug zijn bevelen uit en weldra was een groep politieagenten, verdeeld over drie politiewagens op weg naar East End.

De politie naderde omzichtig de New Bondstreet en sloot deze helemaal af. Het eerste kwartier gebeurde er niets abnormaal en met gespannen aandacht wachtten de agenten, met aan het hoofd Parker en Bratford de ontwikkeling van de toestand.

Bratford leidde de groep, die de straat aan de ene zijde bewaakte terwijl aan de andere kant Parker zelf de teugels in handen had.

Vijfentwintig minuten over twee begon het spektakel.

Uit de garage naast het schuiloord van Curtin, kwamen achtereenvolgens drie auto's te voorschijn, die ongeveer ter hoogte van het huis nr 37 gingen parkeren. Dan volgde een groep mannen, waaronder er drie in de eerste en vier in de twee volgende wagens stegen. De eerste wagen claxoneerde even en de stoet zette zich in beweging. Geen enkele van de agenten begreep van waar de schoten konden komen, doch eensklaps hoorden zij werktuigelijk het zware tikken van een automatische revolver. De eerste wagen viel stil daar hij twee lekke achterbanden kreeg. Dan hield het schieten op. Uit een der auto's sprongen twee kerels te voor-

schijn, elk een revolver in de vuist. Je kon het hun aanzien, dat ook zij niet wisten van waar men op hen schoot, want schuimbekkend van woede keken zij rond. Toen echter het vuren herbegon hadden de schurken, Jones en de rest van de Green Cross-bende gemerkt van waar zij bestookt werden. De inzettenden beantwoordden dit vuur en wel op een der keldergaten der naburige huizen.

Op het schrill gefluit van de hoofdinspecteur rukten de agenten, voorzichtig dekking zoekend in elk deurgat vooruit tot in het midden der straat.

De bandieten, die beseften, dat zij zich in een val bevonden, vochten gewonnen verloren. Vluchten langs de straat was uitgesloten. Zij vonden er dan ook niets beters op dan zich in hun schuiloord terug te trekken. Dit gelukte hun slechts gedeeltelijk. Vanuit het huis waar Ben Curtin gehuisvest was, werd geschoten en werden een menigte rookbommende straat in geslingerd. Een geweldige verwarring ontstond hierdoor. Jones en zijn mannen waren in de gedachte dat Curtin had weten te ontsnappen aan de Yard en het op de schat, die hun leider meevoerde gemunt had. De aanwezigheid van de politie versterkte hem in deze mening. Deze opvatting speelde in de kaart van Rafles, want daardoor meenden de schurken met een even sterke bende als zijzelf te doen te hebben en was al hun pogen er op gericht zonder te veel kleerscheuren de dans te ontspringen. Wat Jones zelf betrof, deze had een treffer in het been gekregen en slechts met veel moeite geraakte hij het huis binnen, onder dekking van de door de bommen ontwikkelde rook.

De politie naderde dichter en dichter en stond op het punt het huis binnen te dringen. Van uit zijn keldergat sloeg Rafles het hele schouwspel gade, want de lezer zal al wel hebben vermoed wie in het huis van Curtin zat en wie de politie bijgeroepen had.

Rafles was er van overtuigd, dat Jones slechts onder een uiterst sterke geleide naar de bank zou gaan en een gevecht tegen een gangsterbende lokte hem niet erg aan. Daarom wilde hij de Scotland-Yard een gunstige gelegenheid bieden verschillende ongunstige elementen in te pikken en tevens zou hij indien zijn plan lukte en Jones in handen der politie geraakte, een groter kans krijgen.

De strategische posities, die hij uitgekozen had waren uiterst voordelig uitgevallen. Hij had, van de gelegenheid gebruikmakend, dat de politie al haar aandacht besteedde aan het huis van de overzijde, gemakkelijk de vlucht kunnen nemen, doch hij had iets anders in de zin.

De eerste politiemannen drongen reeds in het huis binnen toen Rafles Parker zag komen aanrennen.

— Vooruit, beval hij aan James, terwijl Charles in het andere huis toefde.

James die in politieagent verkleed was, hees zich met moeite door de kelderopening, die op straat uitmondde en waarvan zij de ijzeren bescherming verwijderd hadden.

— Hé, hoofdinspecteur, riep hij. Hoofdinspecteur, hulp... hulp... hier...

De hoofdinspecteur verzekerde er zich van dat zijn mannen verder drongen in het huis.

— Ik kom, riep hij.

Hij kwam op James toegelopen, terwijl op dat moment Rafles een rookbom in zijn richting slingerde, hetgeen alles verborg wat er aan de kelderopening voorviel.

— Hier, hulp, gilde James nogmaals.

Parker was tot bij hemgenaderd en boog zich voorover om James te helpen. Plots greep deze hem bij de benen, zodat hij wankelde en op de grond tuimelde en vooraleer hij een beweging had kunnen uitvoeren werd hij door Rafles langs het tweede raam naar binnen gesleurd en bedwelmd met chloroform.

Daarop wisselde Rafles van kleding met Parker en nam geheel de figuur van de man van Scotland-Yard aan.

— Zorg voor hem, beval hij aan James.

Terwijl deze zich onledig hield, met de hoofdinspecteur volgens de gewone methode te binden, speedde de grote onbekende zich naar huis 37.

De eerste phase van de strijd had hij dus reeds gewonnen.

HOOFDSTUK VII

Het Opzet lukt, maar...

Toen Rafles in het hol der bandietenbende binnenviel waren de meesten reeds door de politie ingepikt. Enkelen waren er nochtans in gelukt langs het dak te ontdekken, doch aangezien inspecteur Bratford zijn voorzorg had genomen ook de achterzijde van de beruchte straat af te zetten met enige agenten, werden de vluchters nog al spoedig door de posten bij de kraag gevat.

Jones, de man die de twee ringen in zijn bezit had liet zich zonder tegenstand te bieden aanhouden. De schotwonde in zijn been verhinderde hem trouwens actief op te treden. Hij begreep echter nog altijd niet wat de oorzaak van de aanval door de politie kon zijn. Maar het feit dat zij ook door onbekenden beschoten waren geworden deed hem tot de vaststelling komen dat er nog een andere bende het op hen gemunt had. Dat het Curtin was, was uitgesloten, daar deze veilig op de Scotland-Yard gevangen zat. Maar wie was het dan wel? Helpers van Curtin of iemand die

misschien in het bezit was van de overige ringen en de zijne nog trachtte machtig te worden.

De vermeende hoofdinspecteur beval enige agenten onmiddellijk al de aangehouden met de autos naar de Yard te voeren. Hij zelf belastte zich met de bewaking van Jones. Liever zou hij dat overgelaten hebben aan inspecteur Bratford, doch dit mocht hij niet daar zijn houding anders niet normaal zou schijnen, en ook nog opdat deze geen onderzoek zou instellen tegen hen die de aanval op de drie auto's begonnen waren.

Na een kwartiertje arriveerden de politiemannen in de gebouwen van de Yard.

Slechts enkelen waren ter bewaking van het huis en de garage achtergebleven. Rafles, die zodanig op Parker leek dat zelfs inspecteur Bratford geen de minste argwaan koesterde, liet de gevangenen opsluiten en gebod dat men dadelijk Jones in zijn paritculier bureau zou brengen.

— Wel best vriend Bratford, wij hebben vandaag uitstekende zaken gedaan, zei hij tot de inspecteur.

De klank van zijn stem week slechts zeer gering af van deze van Parker. Om een mogelijke opmerking van Bratford te voorkomen zei hij :

— Die rookbommetjes hebben mij last bezorgd. Tweemaal zat ik er midden in en hij schraapte zijn keel om de bedoeling zijner woorden te verduidelijken.

— Ik begrijp eigenlijk niet wat de bedoelingen van Rafles zijn, begon inspecteur Bratford. Hij schijnt zo een beetje de geheimzinnige arm van de Scotland-Yard te willen zijn.

— Wij hebben geen klagen over hem, het is aangenamer in zulke verhouding te leven dan met hem de strijd te moeten aanbinden.

— Daartoe zijn wij toch verplicht, inspecteur.

— Hoezoo ?

— Welja, wij kunnen hem toch niet vrijuit laten gaan, terwijl wij goed weten dat hij de dader is van verschillende diefstallen. En tenslotte heeft hij in het verleden een rol gespeeld die we toch maar zo niet in de doofpot kunnen steken.

— Vindt jij Rafles dan zo'n verschrikkelijk type ?

— Dat wel niet, hoofdinspecteur, maar plicht is plicht.

— Je zal nog veel leren, jongen. Het zal ook nodig zijn, als je de strijd wil aanbinden met de man die over heel de wereld door als een ongenaakbare figuur bekend staat.

— Marlowe is er wel in gelukt hem te ontmaskeren.

Rafles spitste de oren.

— Heeft hij je dat werkelijk verteld ?

— Ja, niemand schijnt dat te geloven. Maar het was slechts een toespeling. Geen naam, niet de minste aanduiding...

— Kom nu, en laat de zaak Rafles maar rusten, dat is een zorg voor later, waar blijft men met Jones.

Inspecteur Bratford opende de deur en keekde gang in.

— Hij wordt gebracht, zegde hij.

— Wij gaan een mooie historie aanhoren, inspecteur, luister aandachtig.

Jones werd binnengebracht, hij stapte moeilijk.

— Wij hebben eerst de wonde verzorgd, hoofdinspecteur, deelde de agent mede, als

verontschuldiging voor zijn wegblijven.

— Goed, je kan gaan... Neem plaats, Jones...

De man zag er totaal gedemoraliseerd uit, en af en toe beet hij zich op de lippen om de opkomende pijn te verbijten.

— Eerst en vooral, Jones, waar zijn de ringen ?

— Ringen, zei de man verwonderd, ik begrijp niet wat je wilt.

— Neen ? Tast hem eens af Bratford.

De inspecteur voldeed aan dit bevel, doch vond blijkbaar niets in de zakken van de man. Dit was iets dat Rafles niet voorzien had. Het scheen hem onbegrijpelijk dat de schurk, wel wetende dat hij in de handen van de politie was de ringen nog in het huis zou gelaten hebben.

— Ik zal ze vinden, Jones, merkte hij bedaard op.

Het was de aangehoudene aan te zien dat hij onrustig zat.

— Ben Curtin heeft gesproken, je moet dus met geen leugens op de proppen komen. Waar heb je de ringen gedaan ?

Geen antwoord.

— Sedert wanneer ben je terug in Londen, Jones ?

— Sedert verleden week Maandag.

— Heb je van de eerste dag je intrek genomen in dat huis ?

— Neen, ik logeerde in het Panama-hotel, aan Hyde Park.

— Tot wanneer ?

— Tot ik de schuilplaats van Curtin had ontdekt. Toen heb ik ervoor gezorgd in zijn omgeving te wonen.

— Maar je plannen zijn mislukt, niet ?

— Luister, wie kan volgens jou de ring van Curtin gestolen hebben ?

— Is Curtin ?...

— Ja, ring nummer vier werd hem afhandig gemaakt.

— Verduiveld, zei Jones en hij bleef een minuut zwijgend en in gedachten verzonken zitten.

— En wie, wie kan de diefstal van High-law gepleegd hebben ?

— Ik dacht dat het Curtin of Tremane was.

— Je hebt je vergist. Waar heb je al die maanden dat je uit Londen was doorgebracht ?

— Amerika... New York... Chicago...

— En je had zeker gedroomd hier alle andere ringen te bemachtigen... Nu, je schijnt een gevaarlijke tegenstander te

hebben...

De vermeende hoofdinspecteur stapte op Jones toe. Hij greep hem bij de revers van zijn jas, en dan, met een onverwachte beweging rukte hij de drie knoppen van zijn jas.

De bandiet vloekte van spijt om de ontdekking die Rafles gedaan had.

Het was deze opgevallen dat Jones een onrustige blik wierp op zijn vest en terzelfder tijd vond hij het ongewoon dat de man met stof overtrokken knopen aan zijn jas droeg. En inderdaad, de twee ringen, nummer vijf en nummer drie bevonden zich onder de stof.

— Heb ik je niet gezegd dat ik ze wel zou vinden.

De schrandrheid van zijn vermeende overste sloeg Bratford met een sprakeloze bewondering.

— Nu, spreek, Jones. Zwijgen kan je toch niet helpen. Zeg eens wie is volgens jou de dader van de diefstal bij Highlaw ?

— Het kan niemand anders dan Lardnur zijn, zei hij, hij is mij waarschijnlijk vanuit New-York gevolgd.

— Hij bezat nummer één. Nummer drie heb ik hem kunnen ontstelen.

— En de andere ?

— Heeft hij nog.

— Hoeveel ringen zijn er Jones ?

— Weet ik niet, maar als je Lardnur te snappen krijgt die weet er alles van.

— Ik zal mijn best doen, dat ken ik je verzekeren. Heeft Hammerson persoonlijk aan jou een ring gegeven ?

— Neen antwoordde de man.

— Hoe wist je dan ?...

Er kwam geen antwoord.

— Spreek, Jones... Heb jij soms een zekere Nilson gekend ?

— Ja, bekende de bandiet.

— Wie heeft hem vermoord ?

— Er was geen sprake van moord.

— Geen leugens, Jones...

— Wel ja, een ongeluk... Lardnur had mij ingelicht... Hij dacht mij als werktuig te gebruiken...

Rafles deed de knopen, welke de ringen bevatten in zijn zakken verdwijnen.

— Je zaak staat er niet erg goed voor, Jones, merkte hij op.

Hij maakte aanstalten om een agent te roepen. In de gang werd plots een lawaai hoorbaar. Eensklaps werd de deur opengeduwd en de echte hoofdinspecteur Parker verscheen in de deuropening. Hij droeg het kostuum dat Rafles hem in de kelder

had aangetrokken. Hij zag krijtwit van woede.

— Op post, riep hij, voor hij binnenstapte tot twee agenten die hem vergezelden. Zijn mond ging open van verbazing ton hij achter zijn bureau het volmaakte evenbeeld van zichzelf zag staan. Inspecteur Bratford keek van de ene naar de andere, zonder er zelf wijs uit te worden, wie nu de echte Parker was.

— Handen op...

Rafles werd er zich van bewust dat hij in een van de meest critische momenten verkeerde waarin hij zich ooit had bevonden.

Hoofdinspecteur Parker greep naar zijn zak, doch hij kreeg de kans niet zijn wapen te trekken. Met een sprong stond Rafles naast hem.

— Eén beweging, hoofdinspecteur, en je bent er geweest.

— Dus toch, begon Bratford.

— Zwijs, beval Rafles.

— Jullie hebben de keus, je kan roepen, dan schiet ik, de agenten zullen komen maar ik zal weg zijn.

— Je geraakt hier nooit meer uit, Rafles, zei Parker beslist.

— Ik hoor dat je mij kent, hoofdinspecteur.

— Deze maal heb je nog niet gewonnen.

— Ook nog niet verloren, hoofdinspecteur.

Een ogenblik bleef het stil. Plots sprong Parker vooruit en sloeg naar Rafles doch deze ontweek handig. Indien hij niet onmiddellijk vluchtte was hij verloren. Met zijn vrije hand bracht hij Parker een geweldige vuistslag toe, zodat deze bedwelmd op de grond stuikte, maar terzelfdertijd sprong Bratford op hem toe, doch Rafles haalde de haan van zijn revolver over. Een straal ammoniak vloog recht in het gezicht van Bratford. Deze verblind door de druppels die tot in zijn ogen waren doorgedrongen, sloeg de handen voor het gelaat en riep om hulp.

Rafles sprong op en liep naar de uitgang.

— Er wordt gevochten in mijn bureau, spoed je of de bandieten vluchten.

En terwijl de agenten van dienst als een wervelwind naar het bureau van de hoofdinspecteur stormden, lukte het Rafles de aan de uitgang geplaatste agenten te verschalken en vooraleer het alarm werd gegeven was hij verdwenen achter de hoek van de straat.

HOOFDSTUK VIII

Een Geschiedenis zonder Einde

Terwijl onze drie vrienden dezelfde avond gezellig in het salon toefden van Sir Thomas kon deze zich niet weerhouden te verklaren :

— Deze maal scheelde het bitter weinig. De hoofdinspecteur was mij bijna te vlug af.

— Het speelgoedrevolvertje heeft dus dienst gedaan, meende Charles, arme Bratford.

— Zo erg is het niet, deze avond is hij van alle last af ; de ammoniak was niet zo sterk.

— Wat zullen ze daar een gezicht trekken, zei Charles weer, dat zou ik willen zien.

— Wij waren bijna de slachtoffers... Maar hoe is die Parker erin gelukt te ontsnappen ?

— Wel de agenten, verklaarde James, die de garage bewaakt, begonnen een onderzoek in het huis, ik kon me ternauwernood uit de voeten maken.

— Liet je den hoofdinspecteur dan liggen ?

— Neen, ik ben er mee tot in het hofje gesukkeld, daar betrapte een der mannen mij...

— Nu, het is voorbij en wij hebben de match gewonnen.

— Zeg liever dat we door dit avontuur gekomen zijn, want voorbij is alles nog niet...

— Wat zeur je nu, zei James goedig.

— Wel, begon Charles, wij zijn momenteel de gelukkige bezitters van vier ringen. Laat zien, nummer twee, drie, vier en vijf. Maar waar zit nu nummer één ? En wie weet hoeveel er nog zijn.

— Ben je de zaak al beu ? vroeg Rafles.

— Neen, merkte James op, maar hij krijgt angst.

— Jij, zei Charles smalend, jij, de onverschrokken held.

— Kom, niet twisten. Wij hebben ons best gedaan en meer krijgen dan er te vinden zijn, is onmogelijk.

— Daar zeg ik niets over, William. Ik vond het alleen maar idioot dat wij onze tijd verspild hebben aan een zaak, waarvoor wij nooit zullen beloond worden.

— Geloof je zelf in die woorden ?

— Ja, bekende Charles. Vier ringen... en heel Londen stond bijna op stelten. En de andere vinden wij niet, wij kennen zelfs niet eens de persoon die gemachtigd is ons die erfenis over te maken.

— Och, schei uit man, zei James lachend, ken je nu nog onze chef niet ?

— Je mag nooit overhaast tewerk gaan vriend, en onthoud het : uitgesteld is niet verloren.

— Ik noteer deze bespiegeling, antwoordde Charles, maar prent het in je hoofd, de maand vakantie in Californië laat ik niet verloren gaan... Prosit...

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

Een Avontuur op Zee

Druk. MEVA, p.v.b.a, Hove (Antwerpen) Tel. 12034.

